

brat *francišek* 6

*Blagor služabniku,
ki ni hiter
pri opravičevanju
samega sebe
in ki ponižno prenese
osramočenje
ter grajo
zaradi napake,
katere ni zakrivil.*

(Op 23)

- Pravičnost in sodstvo
- Vsi sveti v Mehiki
- Pogovor - Žižek
- Zaobljube Vipavski Križ in Piran
- „Ne“ reproduktivnim pravicam
- Darilo za Nazaret

- 3 **Urednikova beseda**
- 4 **Frančiškova duhovnost**
Pravičnost in sodstvo
Zapusti raj, Frančišek
»Pojdi popraviti mojo hišo!«
- 12 **Naša evangelizacija**
Praznik vseh svetnikov v Mehiki
- 14 **Iz naših družin**
Vida in Slavko Žižek, FSR
... Obe dlani ... nič ločiti ... ljubezni
Praznovanje 500-letnice Marijinega prikazanja 37
Osemstoletni Klarin žar ne ugasne naj nikdar
Sklep Klarinega leta
Redovniški dan 2012
100 let s. Mare Vampelj, FMM
- 28 **Frančiškov svetni red**
Služenje v FSR
Zaobljube v Vipavskem Križu
Slovesne obljube v KB Piran
Duhovna obnova v KB na Ptuj
Narodni tabor FSR v Strunjanu
- 36 **Pravičnost in mir**
„Ne“ reproduktivnim pravicom
- 37 **Razvedrilo**
Nagradna številčnica
- 40 **Korenine in sadovi**
Javier Garrido: Rožice sv. Frančiška
- 40 **Sveta dežela**
Darilo za Nazaret 8. decembra
Kolesarjenje ob Donavi
Naše ameriško potovanje po Baragovi poti
Ne boj se stopiti na neznano pot

Brat Frančišek – ISSN 1408-0192.

GLASILO FRANČIŠKOVEGA SVETNEGA REDA (FSR) V SLOVENIJI.

Revija izhaja šestkrat letno.

Izdajatelj: Založba Brat Frančišek, Prešernov trg 4, 1000 Ljubljana, Slovenija, www.ofm.si/zb/f/

Za založbo: Miran Špelič OFM

Člani uredniškega odbora: Jernej Kurinčič OFM (glavni in odgovorni urednik)

Peter Skoberne FSR (naslovnica)

sestre FMM (Naša evangelizacija)

Metod in Mateja Trajbarič FSR (Frančiškov svetni red);

Prispevke za rubriko FSR pošljite na e-pošto metod.trajbaric@fsr.si

Prispevke pošljite do 7. 12. 2012

Gregor Pavlič FSR (Razvedrilo)

NS FRAMA (Mladi Frančišku)

Jernej Kurinčič OFM (Pravičnost in mir)

Miran Špelič OFM (Korenine in sadovi, Naše knjige)

Benjamin Tomažič (Napovednik)

Peter Lavrih OFM (Sveta dežela)

Logotip rubrik: Aleš Porenta

Fotografija na naslovnici: Internet

Oblikovanje in priprava: Tina Bruno, Založba Brat Frančišek

Tisk: Tiskarna Pleško, Medvode

Naklada: 2350

Naslov uredništva: Kuzmičeva 6, SI-1000 Ljubljana; tel.: 0590-717-25 ali 040-644-164;

E-mail: revija.brat.francisek@ofm.si; faks 01 24 29 313;

Rokopisov in slik ne vračamo.

Revija se vzdržuje s prostovoljnimi prispevki.

Prispevke nakazujte na: Narodni svet FSR Slovenije, Prešernov trg 4, 1000 Ljubljana

TRR SI56-2420-1900-4608-820 Raiffeisen banka d.d. Maribor; sklic na 00 700-12

Glasilo izhaja z dovoljenjem cerkvenih oblasti.

Dragi bratje in sestre!

Naj mraz še tako pritiska, naj gre veter še tako do kosti, važno da je pri srcu toplo! Upam, da vam nekaj te topline lahko prinese tudi naš papirnati bratec, ki prinaša novice in spodbude od vsepovsod, iz domovine in sveta. Predvsem pa nas vedno znova spodbuja, da se še z večjo gorečnostjo oklenemo Jezusa, ki mu je naš sveti Frančišek tako korenito sledil. Da v svojem času in prostoru poskušamo živeti v njegovem

duhu in s svojim življenjem „podanašnjiti“ njegovo bogato izročilo.

Ali še kdo pri nas verjame, da je sodstvo lahko pravično? Pa saj so tudi kristjani sodniki in odvetniki! Kako to, da je potem tako težko priti do pravice in da se vedno znova uveljavljajo slabi? Tudi o tem lahko berete v tej številki. Pa o novih frančiškanskih svetnikih. Kako praznujejo praznik vseh svetnikov v Mehiki (gotovo ne z razkazovanjem zimskih plaščev, kajne?). Tokrat se je s. Fani pogovarjala z zakoncema Žižek. Svoje zaobljube so izrekle tako šolske sestre kot tudi nekaj bratov in sester iz svetnega reda. Ali znamo kot Frančiškovi bratje ponižno služiti? To se lahko vprašamo tudi ob članku br. Filipa. V obmorskem Strunjanu so obhajali tako Narodni tabor FSR kot tudi 500-letnico prikazanja, o obojem v tej številki. Z Društvom prijateljev Svete dežele pa smo se podamo ob Donavi, v Nazaret, po Baragovih poteh in še malo v neznano. Kamor koli pa bo vas vodila pot, naj vas spremlja obilo blagoslova!

Mir in dobro!

br. Jernej

Pravičnost in sodstvo

Razumevanje med ljudmi je bilo včasih precej večje in bilo je mnogo manj nepotrebnega govoričenja in oporekanja kot danes, ko skoraj ni več časa in prilike za spodoben pogovor, ampak delujejo samo še kratka sporočila, facebook, tviterji ter podobne nagle in površne izjave, na drugi strani pa različni javni mediji, zbori ter podobna množična in nenadzorovana dejavnost. Skoraj ne znamo več pripovedovati, kot so znali še naši predniki, ali pa se vsaj dostojno in učinkovito prerekati. Tisoči komentarjev na spletnih straneh in v drugih javnih obcih kažejo, da znamo le še skrajno primitivno psovati, še bolj primitivno lagati ali si izmišljati kar koli. Žalostno je, da si bralec lahko predstavlja, kako pisci sami sebi verjamejo, da drugi ničesar ne vedo in ne znajo. Če bodo kdaj kulturo našega časa cenili po teh komentarjih, nas ne bodo mogli šteti med človeško civilizacijo. Tudi mnogi bolj zahtevni govori v politiki, gospodarstvu in umetnosti, celo na sodišču, po logiki, izrazni jasnosti in doslednosti ter tudi dostojnosti niso bistveno drugačni. To ustvarja zmedo in onemogoča razumevanje in sožitje.

Včasih, ko še ni bilo interneta in različnih drugih omrežij, ali še prej, ko ni bilo niti telefona ali radia, ljudje o vsakdanjih dogodkih niso pisali in brali, ampak so se pogovarjali. Tudi pogovarjali se niso na javnih sestankih ali okroglih mizah, ampak predvsem ob delu ali med uživanjem hrane. To pomeni, da je šlo za pogovor med znanimi ljudmi, med ljudmi v ožjem, navadno družinskem krogu, med ljudmi z znanimi pogledi in sposobnostmi, med ljudmi, ki so besede uporabljali in razumeli na enak način. Tako so se oblikovale bolj homogene in manj sprte skupnosti ljudi, kar je omogočalo višjo duhovno kakovost življenja.

Kljub temu sta bili besedi pravica in pravičnost, ki sta danes v času svetovne krize med najbolj pogostimi besedami in jeziku

milijard ljudi po vsem svetu, že od nekdaj med najbolj spornimi in najmanj razumljivimi človeškimi besedami. Nič čudnega, saj si pravico, ki je možnost posameznika, da od določene osebe zahteva, naj mu izpolni neko materialno ali nematerialno dobroto, vsakdo predstavlja po svoje, v mejah tistega, za kar on sam misli, da mu pripada. Tudi pravičnost, ki je skladnost posameznih pravic z vsemi povezanimi dejstvi in okoliščinami, si vsak človek ali vsaka skupina ljudi predstavlja po svoje, saj pozna samo nekaj dejstev in okoliščin.

Sodobno iskanje pravične oblasti, s katero bodo vsi zadovoljni, zahteve po pravičnem sojenju itd. lepo in prijetno zvenijo, zato navdušujejo in dajejo upanje malim umom, ki mislijo, da je pravičnost skrit čeber zlatnikov, ki ga je treba samo poiskati in zlatnike razdeliti med prisotne. V resnici pa je pravična oblast, pravično sodstvo vedno večja utvara, saj je človeško življenje vedno bolj zapleteno in je objektivna pravičnost odvisna od vedno številnejših in bolj zapletenih dejstev, zato jo je vedno težje prepoznati in uresničiti.

Iz zgodovine poznamo sodnike, ki so spore rešili z veliko mero pravičnosti (npr. Salomonova sodba, 1 Kr 3, 16-28), ne da bi se pri tem sklicevali na zakone. Vendar je žal še več primerov, ko so sodniki, ki niso upoštevali zakonov, zlorabili svoj položaj, ker so jih vodili sebični nameni. Že pogled v našo polpreteklo zgodovino nam to dokazuje. Sodišča v Sloveniji so po drugi svetovni vojni v nešteto primerih

odločala le po trenutnih željah in zahtevah absolutističnih oblastnikov, da so odstranili ali diskreditirali idejne in politične nasprotnike. Po njihovem mnenju je bilo to pravično.

Vedno pravičen sodnik je le Bog, ker je popoln. Človek pa ni idealen in popoln, tudi sodnik ne. Vsak ima različne človeške napake, je bolj ali manj prizadeven, ima več ali manj izkušenj, ima več ali manj znanja, ima svoje interese in svoje predstave o tem, kaj je pra-

vično. Zaradi tega je lahko subjektivno ali pa objektivno, torej povsem nevede, pristranski. Poleg tega se pravičnosti ne da meriti, zato se sojenja na podlagi pravičnosti ne da preverjati. To pa lahko pelje v samovoljnost in samozadostnost sodnikov.

Zaradi vseh teh izkušenj so sodniki moderne dobe zavezani in podrejeni vnaprej postavljenim, zapisanim in splošno veljavnim zakonom. Pozitivno, postavljeno pravo je temelj organizacije, življenja in razvoja sedanje družbe.

Tudi naša država je z osamosvojitvijo leta 1991 na podlagi sprejete Temeljne ustavne listine o samostojnosti in neodvisnosti Republike Slovenije prekinila z absolutistično in totalitarno prakso bivše države SFRJ, ki ni delovala kot pravno urejena država in v kateri so se hudo kršile človekove pravice, pravo in pravosodje pa sta bila eden od mehanizmov za izpeljavo absolutističnega, komunističnega nasilja.

V Ustavi Republike Slovenije je zapisano, da je Slovenija pravna in socialna država (2. člen Ustave RS) in da so sodniki vezani na ustavo in zakon (125. člen Ustave RS). Čeprav ni nikjer v naši ustavi izrecno zapisano, da je Slovenija pravična država ali da morajo sodniki pravično soditi, je pravičnost vendarle vodilo vsemu. Sodniki, ki so dolžni soditi na podlagi ustave in zakonov, morajo pri svojem delu upoštevati tudi splošna načela pravne države, kot so na primer načelo zakonitosti, nediskriminacije, sorazmernosti, varovanja temeljnih človekovih pravic in svoboščin; predvsem pa morajo upoštevati temeljno načelo pravne države, to pa je načelo pravičnosti. Kaže se predvsem tako, da so vsi ljudje pred zakonom enaki (14. člen Ustave RS), da je vsakomur zagotovljeno enako varstvo njegovih pravic v postopku pred sodiščem (22. člen Ustave RS) in da ima vsakdo pravico, da o njegovih pravicah in dolžnostih ter o obtožbah proti njemu brez nepotrebnega odlašanja odloča neodvisno, nepristransko in z zakonom ustanovljeno sodišče, sodi

pa lahko samo tisti, ki je izbran po pravilih, vnaprej določenih z zakonom in s sodnim redom (23. člen Ustave RS), da uradni organi in sodišča postopajo po vnaprej predpisanih postopkih itd. Tako so sodstvo in druga državna ali lokalna oblast v moderni dobi urejeni veliko bolj pravično, kot je to bilo v zgodovini ali bi bilo danes, če bi bilo odločanje odvisno samo od subjektivne vednosti in vsakokratne pravičnosti posameznih sodnikov.

V vsakdanjem življenju je pravičnost včasih zelo težko spoznati in razumeti. Tukaj lahko omenimo vprašanje priposestevanja tuje nepremičnine, ko zaradi dolge posesti postane lastnik

zemljišča druga oseba od tiste, ki je vpisana v zemljiški knjigi. V navideznem protislovju s pravičnostjo je tudi zastaranje terjatve ali zastaranje kazenskega pregona, ko zaradi poteka časa nista več mogoča izterjava dolga ali pregon storilca kaznivega dejanja. Vendar je ravno potek časa pomembna sestavina pravičnosti. Vse te in mnoge druge navidezne nepravilnosti rešujejo vnaprej postavljeni zakoni, saj bi sprotno reševanje vsakega posameznega primera lahko privedlo do velikih razlik in krivic.

Pravičnost in zakonitost nista nasprotujoča si pojma, ampak sta med seboj tesno povezana. Spoštovanje zakonitosti je največje zagotovilo pravičnosti, zakonito sojenje je vedno tudi pravično sojenje, če le zakonitost ni samo formalna, navidezna, ampak s trudom in zavzetostjo iskana in tudi vsebinsko spoznana v vsej svoji celoti in v vsej globini. Takega iskanja in predvsem spoznanja ter temu ustreznega ravnanja pa je zmožen le človek, stroj te razsežnosti nima. Sodnik, ki je zavezan vnaprej določenim predpisom, mora vendar imeti v vsakem konkretnem primeru tudi čut za človeka. V nasprotnem primeru sodnikov sploh ne bi potrebovali, ampak bi lahko vse predpise strpali v računalnik in sodili bi nam roboti. To pa bi bilo daleč od pravičnosti. Jamstvo za pravično sodstvo v sedanjem svetu sta torej zapisano pravo in sodnikova človečnost.

Lidija Grbec

Zapusti raj, Frančišek

Zapusti raj, Frančišek, in pridi spet med nas.
Pomagaj nam popraviti našo cerkev,
saj je v njej vedno več gobavcev,
ki jih bo ozdravil samo tvoj poljub.
Zapleši in zapoj!
Tvoja pesem naj prežene grenkobo iz naših src
in jih spet napolni z upanjem in veseljem.

Zapleši in zapoj, Frančišek!
Tvoja pesem naj se razlije čez izsušeno,
razpokano zemljo,
s polj naj spere strupene snovi in kužne
klice,
da bodo spet rodila zdrave plodove
za zdravo hrano ljudem in živalim.
S svojo pesmijo pobožaj ovenele travnike,
da bodo ozeleneli in zacveteli.
Tvoja pesem naj napolni mrtve čebelnjake,
da bodo oživel in zabrenčali.
Tvoja pesem naj pronikne
v onesnažene studence in potoke,
da bodo čisti in bistri spet vabili žejne
popotnike
in se bo njihovo žuborenje
veselo zlivalo s tvojo pesmijo.

Zapleši po zelenih, cvetočih travnikih
in zapoj svojo pesem,
da bodo od vseh strani priletele ptice,
da bo ob robu gozda obstala plaha srna,
da bodo čisto blizu priskakljali nagajivi
zajčki.
Tvojemu petju bodo – tako kot v tvojem
času –
gotovo prisluhnili tudi volkovi.
V tesnih sobicah in na majhnih balkonih
blokovskih naselij bodo psi in mačke
ob zvokih tvoje pesmi zahrepeneli po starih
časih,
ko še niso bili modna muha, statusni
simbol,
otroška igračka ali celo nadomestek za otroke.

Zapleši in zapoj v vrtcih in šolah.
Primi otroke za roke in zarajaj z njimi,
da ne bodo osamljeni sedeli pred televizorji
in računalniki
in pogrešali človeško bližino in toplino.
Zapleši z otroki, da se ne bodo dolgočasili
med kupi igračk, ki so jim jih nakupili
prezaposleni starši, da bi si olajšali vest,
ker se veliko premalo ukvarjajo s svojimi
otroki.
Zapoj iz vsega srca, kot znaš zapeti samo ti.
Tvoj ljubeči, topli glas bodo otroci z
veseljem poslušali.
Marsikateri od njih se ne spominja več
glasu svojega očeta,
ki je že dolgo tega odšel neznano kam.
Od takrat jim materin glas ne prepeva več
uspavank
in le redko jih popelje v čudoviti svet
pravljic.
Blagoslovi otroke, Frančišek!
Tvoj blagoslov naj jih spremlja ves dan
in zvečer naj jih pospremi k počitku.
Mnogih izmed njih nihče ne poljubi
in ne pokriža za lahko noč.
Naj jih tvoj blagoslov zaziblje v sladko spanje.

Zapleši in zapoj, Frančišek!
Tvoja pesem naj preglasi hrupno glasbo
diskov
in iz njih izvabi fante in dekleta.
Pokaži jim nočno nebo, luno in zvezde,
ki jih marsikateri izmed njih še nikoli ni
zares videl.
Zaneti ogenj in njegovo pomirjujoče
prasketanje
naj v njihovih srcih pomiri razgrete strasti,
ki so jih razplamteli divji ritmi
in zaslepljujoča svetloba nočnih lokalov.
Zjutraj pokaži tem mladim fantom in
dekletom,
kako vzhaja sonce, potem pa se z njimi
povzpni

na kak dvatisočak, da bodo ostrmeli
nad čudovitim razgledom in veličastno
lepoto gora
in bodo s teboj zapeli hvalnico
stvariteljski moči vseмогоčnega Boga.

Zapleši in zapoj, Frančišek!
Naj tvoja pesem predre vrata in stene
sejnih dvoran,
da bodo možje v sivih oblekah prekinili
dolgovezne govorance in brezplodne
debate,
da bodo žene s skrbno urejenimi
pričeskami
prenehale z žolčnimi prepiri in lažnimi
obtožbami.
Planili bodo ven in se pridružili tvojemu
petju,
zapeli bodo tako ubrano, da ne bodo mogli
verjeti svojim ušesom.
Ko se bodo vrnili v sejne sobe, se bodo
mirno pogovorili
in našli pametno rešitev za vsa vprašanja, ki
so jih mučila.
Razšli se bodo v prijateljskem vzdušju
in poslej bodo njihove seje krajše in bolj
učinkovite,
razprave bodo bolj strpne in kritike
konstruktivne.

Zavij tudi na tržnico, Frančišek, in tam
zapleši in zapoj!
Okoli tebe se bo takoj zbralo polno
radovednežev.
Nič zato. Na tržnici se zastonj zabavajo
majhni, revni ljudje: delavci, gospodinje,
upokojenci.
Ogledujejo si robo na stojnicah in skušajo
kupiti
čim boljše zelenjavo za čim manj denarja.
Občudujejo rože, prisluhnejo uličnemu
muzikantu
in se veselijo srečanja z znanci in prijatelji.
Naredi jim sobotno dopoldne še lepše.

Povabi na kavo kupce in prodajalce,
da bodo ob veselem klepetu za nekaj časa
pozabili
na kupčije in goljufije, na nizke pokojnine in
visoke cene.
Skupaj s teboj bodo zapeli hvalnico
dobremu Bogu
za sadove in plodove, ki se prijazno
razkazujejo in ponujajo na stojnicah.

Obišči domove za
ostarele in tam
zapleši in zapoj,
da se bodo vzravnali
otrdeli hrbti,
da se bodo v taktu
začele premikati
oslabele noge,
da se bodo zbistрили
odsotni pogledi,
da se bodo
omehčali mrki
obrazi,
da jim bo na licih
zaigral nasmeh.
Poklepetaj z
osamljeno
starko, pomiri
razburjenega
starca,
poravnaj odejo
nepokretnemu
bolniku,
odpelji na vrt
invalida na vozičku, pohvali utrujeno
strežnico.

Zapoj in zapleši, da bodo oživila mrtva srca
in bo tvoja pesem še dolgo odmevala v njih.
Zapoj in pripleši tudi na nogometno igrišče.
Uživaj v dobri igri! Navijaj zdaj za ene, zdaj
za druge,
za tiste pač, ki so potrebni spodbude.
Na koncu tekme pa povej tistim v modrih
dresih,

da so igrali odlično, naravnost fenomenalno.
Pa tudi tiste v rdečih dresih pohvali in jim
reci,
da so dali vse od sebe, da je bila njihova igra
fenomenalna.
Pomiri razburjene duhove in povabi vse
skupaj –
izčrpane igralce, razgrete navijače in
utrujene policaje –

na pivo. Skupaj zapojte: »Kdor ne skače, ni
Slovenč.«
Potem pa zapoj še sam, zapoj svojo pesem
o strpnosti in dobrohotnosti, o tovarštvu
in prijateljstvu,
o veselju in zadovoljstvu, ki izvira iz vsega
tega.
Mogoče bodo na naslednji nogometni
tekmi
policaji imeli manj dela.

Vstopi tudi v našo Cerkev, Frančišek, in zapoj!
Naj se tvoja pesem dotakne slehernega srca,
da bodo začeli prihajati k tebi duhovniki,
redovniki in redovnice, škofje in množica
vernikov.

S solzami v očeh te bodo spraševali in
prosili:

Frančišek, kako naj popravimo svojo
Cerkev?

Podira se. Ranjena je in bolna, utrujena,
oslabela.

Na njej se kažejo znaki gnilobe. Kako naj jo
ozdravimo?

Ti pa nam odgovorjaš: Odvrzite mošnje z
denarjem

in jo začnite popravljati z golimi rokami,
s postom in molitvijo, z žrtvami in dobrimi
deli,

predvsem pa z zgledom evangeljskega
življenja,

z veseljem in z ljubeznijo.

Poj, Frančišek, poj!

Dokler se bo v Cerkvi slišala tvoja pesem,
je na pravi poti in bo kljubovala vsem
viharjem.

Zapusti raj, Frančišek, in pridi spet med nas.
Pomagaj nam popraviti našo Cerkev
in jokaj z nami,

saj je v njej ljubezen vedno manj ljubljena.

Zapleši in zapoj!

Solze žalosti naj se spremenijo v solze
radosti,

saj je ta ljubezen, ki ni ljubljena,
nekaj čudovitega in odrešujočega.

Večna je in neuničljiva, neskončna,
nedoumljiva.

Manj ko jo ljubimo, bolj nas ljubi.

Zapoj nam pesem o ljubezni, ki nikoli ne
mine,

da se bodo naša srca spet napolnila
z veseljem in upanjem.

»Pojdi popraviti mojo hišo!«

**Pismo generalnega ministra
redu manjših bratov**

Dragi bratje, Gospod naj vam da mir!

Z veseljem vam sporočam dve »dobri novici«: gre za beatifikacijo br. Gabrieleja M. Allegra, ki bo 29. septembra 2012 v stolnici v mestu Acireale na Siciliji, in za beatifikacijo 14 frančiškanskih mučencev, ki bo 13. oktobra 2012 v praški stolnici.

Kot po Previdnosti sta ta dogodka tik pred začetkom in dva dni po začetku Leta vere, ki ga je Benedikt XVI. napovedal z apostolskim pismom *Porta fidei* in se bo začelo 11. oktobra 2012. Papež pravi: »Želimo, da bi to leto v vsakem verniku prebudilo hrepenenje po izpovedovanju vere v polnosti in z obnovljenim prepričanjem, z zaupanjem in upanjem ... Vsak vernik si mora v tem letu zlasti prisvojiti zavzetost za ponovno odkrivanje vsebin vere, ki jo izpoveduje, obhaja v bogoslužju, v kateri živi in moli, ter za premislek o samem deju vere, s katerim veruje.« Pri Benediktovi želji gre za »zahteven program« za vsakdanje življenje slehernega vernika, da »se znova najde pristen misijonarski duh, ki je potreben, da se oživi nova evangelizacija.«

Naše življenje ima smisel samo na osnovi vere in samo če ga delimo z drugimi. Oba dogodka imata lahko za cilj, da »v nas okrepita vero«, ker nam eden očitno nakazuje, kako jo hraniti, podpirati in oznanjati – »skozi [vrata vere] je mogoče stopiti, kadar se oznanja božja Beseda in se srce pusti oblikovati milosti, ki ga preoblikuje.« Drugi dogodek nam govori, do katerih višin vere je mogoče priti: do izročitve življenja priznavati lepoto hoje za Kristusom, ki je naše *vodilo in življenje*.

Beseda naj teče in naj bo slavljen

To je bilo največje hrepenenje br. Gabrieleja M. Allegra; da bi ga izpolnil, je študiral,

delal, trpel in umrl. Dejansko je umrl v Hongkongu leta 1976, ko je pisal razlago Psalma 54. Rodil se je 26. decembra 1907 v kraju S. Giovanni la Punta (Catania), vstopil v red manjših bratov leta 1923 in bil leta 1930 posvečen v mašnika. Leta 1928 je fr. Gabriele, potem ko je na papeškem ateneju Antonianumu v Rimu poslušal predavanje nekega gorečega frančiškanskega misijonarja, izrazil željo, da bi šel na Kitajsko »iz ljubezni do božje besede in da bi prevedel v kitajski jezik celotno Pismo Boga ljudem.« Te »mladostne sanje« so se povsem uresničile leta 1961. To veličastno delo ni zbudilo občudovanja samo v samem br. Gabrieleju, tako da je vzkliknil: »Kako mi je to sploh uspelo narediti! To je zasluga Brezmadežne Device!«, ampak zbujala začudenje tudi nam. Takšen podvig, s katerim si je zaslužil ime »novi Hieronim Kitajske in Daljnega vzhoda«, je bil možen samo zaradi vere božjega služabnika v Besedo, zaradi ljubezni do Kitajske in Kitajcev, še posebej do gobavcev in ubogih, zaradi dolgotrajnega študija, ki ga je podpiralo nenehno življenje molitve in pobožnosti. Takole se je obračal na Gospoda: »Daj, da bom tako kot sv. Bonaventura in kot moj dragi brat bl. Janez Duns Skot znal gojiti študij v nenehni molitvi in da bom študiral samo zato, da bi postal učenec božanske Modrosti, to je, da te bom vedno bolj poznal in te vedno bolj ljubil.« Skratka, bil je pristen Frančiškov sin in je znal v življenju in z življenjem izraziti najpristnejše frančiškansko izročilo, ko je stopil v službo Cerkve in kitajskega ljudstva, pri tem pa združil svetost in znanost. Ni naključje, da si je na prvem mestu izbral svetost, modrost, apostolat in mučeništvo.

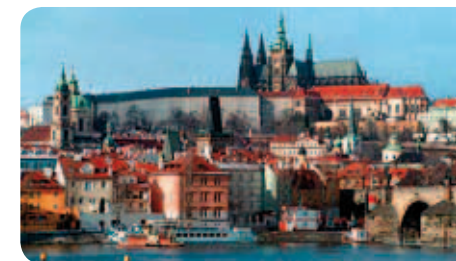
Zavetniki praškega samostana

Leta 1604 so frančiškani dobili porušeni samostan sv. Marije Snežne v Pragi. Z zavestjo povabila, ki ga je Križani naslovil na Frančiška pri sv. Damijanu – »Pojdi in popravi mojo hišo, ki je, kakor vidiš, vsa porušena« – so takoj na novo zgradili samostan in cerkev. Niso pa se omejili zgolj na to. Z oznanjevanjem Besede in zlasti s pričevanjem svojega življenja po zgledu Ubožca so nadaljevali svoje poslanstvo in stopili v službo vere božjega ljudstva in tistih, ki so nasprotovali katoliški veri, vse dokler niso 15. februarja 1611 darovali življenja.

Pričevanje teh »blaženih mučencev«, kakor so jih takoj poimenovali, ima mnogo vidikov, o katerih lahko razmišljamo še danes. Želim poudariti enega, ki je pomemben za naše vesoljno bratstvo, kakor so to naredili škofje božje Cerkve, ki je na Češkem, v pismu, ki ga bodo brali 30. septembra 2012. Gre namreč za dejstvo, da je 14 frančiškanskih mučencev sestavljalo pravo mednarodno bratstvo v različnih oblikah frančiškanske karizme – 4 bratje duhovniki (br. Friderik Bachstein, br. Janez Martínez, br. Jernej Dalmasono, br. Simon), 4 bratje laiki (br. Krištof Zelt, br. Janez Didak, br. Emanuel, br. Janez Bodeo), 1 brat diakon (br. Hieronim dei Conti Arese); 1 brat subdiakon (br. Gašper Bodeo), 2 brata z začasnimi zaobljubami (br. Jakob in br. Klemen), 2 brata novince (br. Janez in br. Anton) – iz iz različnih narodov, od koder so izvirali (4 Čehi, 4 Italijani, 3 Nemci, 1 Španec, 1 Francoz in 1 Nizozemec).

To je pričevanje, ki ga še zlasti danes lahko nudijo naša mednarodna bratstva ljudstvom Evrope (in širše), ki so vedno razpeta med solidarnostjo in iskanjem lastnih interesov, med željo po tem, da bi bili »skupna hiša«, in gradnjo novih »zidov«. Nudijo nov model družbe, ki temelji na človekovem dostojanstvu in na ovrednotenju »bogastva« vseh.

Gre za spodbudo, da bi se vedno spominjali Frančiškovega povabila: »Zato vas je Bog poslal po vsem svetu!« Poslal nas je kot brate, da bi bili bratje vseh in da bi vsem povedali: vi ste bratje. Dati pričevanje bratstva je prvo in najbolj čitljivo oznanilo evangelija. Ne, mednarodna bratstva niso bežna zamisel. Opirajo se na »starodavne sledi«, na Frančiškovo popotno bratstvo, na mednarodno bratstvo 14 praških mučencev!

Sklep

Dragi bratje, novice o teh dveh dogodkih, ki sta vredna spomina za naše vesoljno bratstvo, vam ne sporočam, da bi »prejeli slavo in čast« zaradi tega, kar so storili naši sobratje, ampak ker taki dogodki predstavljajo sporočilo upanja za nas, ki se trudimo poživiti svojo poklicanost in poslanstvo.

V vsaki dobi »serafsko drevo« rodi obilne in izredne sadove, ki nam govorijo, da je vedno mogoče živeti po načinu življenja, ki nam ga je dal sv. Frančišek Asiški.

Od nas verjetno ne bodo zahtevali prelitja krvi, pač pa zvestobo temu, kar smo obljubili na dan svojih zaobljub. Bodimo zvesti v prepletenosti našega vsakdanjega življenja, tako da bomo v današnjem svetu »živa razlaga« svetega evangelija našega Gospoda Jezusa Kristusa in tako verodostojni in privlačni glasniki veselega oznanila, da bo »mnogo ljudi, ki iščejo Boga,« lahko »našlo pravo pot, da dospejo do vrat vere.«

Rim, 24. september 2012

S spoštovanjem vaš minister in služabnik
Fr. José Rodríguez Carballo OFM

Praznik vseh svetnikov v Mehiki

Mesec november nas na poseben način poveže z našimi pokojniki. Ljudje po svetu imajo ob prazniku vseh svetih in dnevu vernih duš različne navade in običaje. S. Barbara Čuk,

frančiškanka Marijina misijonarka v Mehiki, takole opisuje navade Mehičanov v prvih novembrskih dneh:

Tradicija je, da vsaka mehiška družina 2. novembra postavi v hiši ali stanovanju svoj oltar (altar de los muertos) kot spomin na umrle. Nekateri celo verjamejo, da jih to noč obiščejo mrtvi. Na oltar postavijo tipične rože, sveče, poseben sladek kruh, ki se imenuje »kruh mrtvih« (pan de los muertos), hrano, ki je bila pokojnim posebej všeč (tudi tequila), lobanje iz sladkorja ali čokolade, fotografije umrlih in kozarec z vodo, ker pravijo, da imajo umrli za seboj dolgo pot in se morajo osvežiti s kozarcem vode. Oltar se

okraši tudi s posebnim tankim barvnim papirjem (papel chino), ki ima izrezane različne podobe – okostnjake, »Matildo«, ki ji tukaj rečejo Katrina.

V različnih predelih Mehike obstajajo različne tradicije. Nekateri celo noč prebedijo na pokopališču. Drugi umrlim privedejo glasbeno skupino (mariače) ali pa pihalno godbo (glej sliko), ki umrlim zapoje in zaigra in se vsi ob tem poveselejo.

Pred tem praznikom otroci pri verouku postavijo svoj oltar. Spomin, molitev in hrana nas spominjajo na naše pokojne, ki so že pri Bogu. Tako se nekako omili tragičnost izgube tistih, ki jih imajo radi ... Predvsem se ohrani stik z njimi. Radi se celo pošalijo s smrtjo in ji za to

priložnost napišejo posebne verze ... Tudi podobe okostnjakov najrazličnejših velikosti ne manjkajo.

s. Barbara Čuk, fmm

Darovi za revijo Brat Frančišek

Dragi bratje in sestre, je že res, da je pritisnil mraz, a da bi zamrznila tudi vaša srca? Vemo, da so težki časi in se mnogi od vas le stežka prebijajo iz dneva v dan. Zato smo še posebno veseli vsakega vašega prispevka, da se bo tudi naš papirnati bratec, ki ga želimo še naprej za vas izdajati brez naročnine, lahko prebil iz številke v številko. Že vnaprej najlepša hvala za velikodušnost!

- 60 € Snezana Cecko
- 50 € Prodaja vzdrževanje in popravila M
- 50€ Jožica in Vili
- 40€ Župnija Rogatec
- 30€ Karmela Repic
- 15€ Zora Rezek
- 15€ Kozmus
- 10€ Frančiška Metelko

Vida in Slavko Žižek, FSR

Najprej sem poznala otroke – Ana, Miha in Jaka – živi, navihani in pobalinski (vsaj fanta), hkrati pa srčno dobri. Taki, da ob njih veš, da morata starša biti nekaj posebnega. In to tudi dejansko sta. Vida – tekstilni kemik, pozorna, borka, z občutkom za sočloveka; Slavko – višji knjižničar, nogometni navdušenec, karikaturist ..., oba skupaj pa polna volje do življenja, pustolovca, kristjana in člana KB FSR Sveti Jožef, Maribor.

Če začnemo v času, ko sta bila še vsak zase, Vida in Slavko – kako se spomnita svojega otroštva in mladosti?

Slavko: To je bilo čudovito in brezskrbno obdobje. Imel sem srečo, da sem se rodil še pred pojavom osebnih računalnikov. Za vzpostavitev stika s prijatelji je tako bilo potrebno iti peš ali s kolesom od doma. Košarke ali nogometa nismo igrali virtualno, ampak v živo. Nikomur ni bilo potrebno »ircat« in »skajpat«. Drug na drugega smo se lahko drli kar čez grlo in domov smo prinašali čisto prave buške z odrgrninami. Pred današnjo mularijo smo bili v veliki prednosti, saj nas mame do večera niso mogle priklicati prek mobilnih telefonov, naj vendarle že pridemo na kosilo.

Doma smo živeli skromno. V starših sem imel čudovit vzgled za življenje. Žal sem edinec, zato sem bil veliko v družbi vrstnikov. Najboljše prijatelje sem imel med ministranti in z mnogimi smo si blizu še danes. Služba ministranta se me je tako prijala, da še sedaj

pri svojih petdesetih, kadar je potrebno, z veseljem strežem pri oltarju.

Vida: S starši in dvema mlajšima sestrama smo živeli v bloku. Imela sem srečno otroštvo, obilo prijateljic, živahno pa je bilo tudi doma, saj smo vse tri sestre hotele imeti glavno besedo. Družanje z vrstniki pri verouku in kasneje v mladinski skupini župnije Sveto Rešnje Telo v Mariboru mi je omogočilo obilo lepih doživetij, izletov in časa, ki smo ga prebili skupaj z našim duhovnim voditeljem. Ker so starši mojo družbo poznali, ni bilo nikoli težav glede tega, kam grem in kdaj pridem.

Kaj pa čas, ko sta se odločala drug za drugega – kateri je prej vedel, da je to tisto pravo?

Slavko: Ko sem začutil, da bi naj bila moja življenjska pot med poročenimi, sem si v prvi vrsti želel, da bi bilo bodoče dekle – domišljal sem si namreč, da me bo ena pa že hotela – verno in da bi imela čim več skupnih

pa je, da ga jaz nisem uzrla kar čez palec, ampak sem že v svoji zgodnji mladosti vsak večer molila in prosila Boga za vernega fanta in seveda to, da bi vedela, kateri je res pravi. A da se je Slavko že takrat in tako hitro odločil? Koliko se jaz spomnim, je bila tema tistega mladinskega srečanja prav nekaj v zvezi s krščanskim zakonom. Njegov takrat izrečeni stavek, češ da se on pa že ne bo poročil, me je rahlo zmedel, ampak kot vidiš, je samo provociral.

Danes je za mnoge težavna odločitev tako za poroko kot za večjo družino – vidva imata tri otroke – koliko težko ali lahko se je bilo za to odločiti?

Slavko: Z današnjega vidika sva se poročila precej mlada, jaz sem imel 23, Vida pa 22 let. Tako rekoč brez ficka v žepu, brez dobrih služb in brez stanovanja, a z vzajemno ljubeznijo in zaupanjem v božjo previdnost sva začela graditi skupen dom – ne zidati, hišo smo postavili šele pred kratkim. Otroci, Ana, Miha in Jaka, so si sledili vsako leto. Sploh si ne domišljam, da imamo veliko družino, in me jezi, da sta v avtomobilu ostala še dva prazna sedeža, vendar danes nimam razlage, zakaj nas ni več. To še posebej občutim sedaj, ko so otroci veliki, z eno nogo že od doma, pri družinski mizi pa ni nobenega otroškega čebljanja. Upam, da bodo vnuki slej ko prej zapolnili to praznino.

Vida: Ker smo bile doma tri sestre in si nikoli nisem znala predstavljati, da katere ne bi bilo, se mi je vedno zdelo samo po sebi umevno, da bom tudi sama nekoč imela najmanj tri otroke. Tudi jaz mislim, da smo družina s komaj tremi otroki. Če bi v življenju

pogledov na življenje. Ta sreča me je doletela na enem izmed mladinskih srečanj, ko sem kar tako čez palec uzrl simpatično črrolasko in sam pri sebi sklenil, da bo moja. Seveda zadeva ni šla gladko skozi, kot se reče, ampak sem še kar nekaj časa mencial in se bal, kaj če bom zavržen. A Vida je z veliko mero poguma tvegala, se na mojo srečo odločila zame in tako sva pred dvema letoma praznovala srebrno poroko. Neskromno si želim še zlate.

Vida: Mislim, da sva to oba enako čutila. Res

bilo moč kaj spremeniti, bi zagotovo povečala družino. Imeti otroke je res blagoslov. Upam, da bo zato vnukov toliko več.

Kdaj pa je v vajino življenje vstopil sveti Frančišek? Kaj je bilo in je še tisto, kar vaju nagovarja pri njem?

Slavko: Sveti Frančišek je v mojem življenju že ves čas. Rodil sem se v kapucinski župniji, tam odraščal, se poročil in ne glede na to, kje smo živeli, sem vedno hodil tja tudi k maši in tako hote ali ne hote srkal Frančiškovo duhovnost. Nagovarjata me njegova skromnost in preprostost.

Vida: V moje življenje je sveti Frančišek vstopil nezavedno že takrat, ko sem spoznala svojega bodočega moža, zavestno pa takrat, ko sva se poročila, saj sem se »morala« preseliti v drugo župnijo, kjer sem se srečala s patri kapucini. Pa tudi Slavkova starša sta že bila v FSR.

Pri svetem Frančišku me prav tako nagovarjata njegova skromnost in hvaležnost, da mu je bilo vse, kar ima, dano od Boga.

Bila sta v skupini, ki je v Mariboru na Studencih pri sv. Jožefu precej pomladila družino FSR. Zakaj sta ob sodelovanju v zakonski skupini, pa v ŽPS in še pri kakšni dejavnosti, ki sta jo v župniji že opravljala, postala še sestra/brat v FSR?

Slavko: Biti brat v FSR je po-

sebno izkustvo. Vse prej naštetu in morda še kaj ima svoje določene posebnosti, a le pri slednjem lahko rečem, da gre za bratstvo. Tukaj sem kot brat v bratstvu soočen na neki način z življenjem v veliki družini in se moram premagovati v nekaterih hotenjih, če hočem še naprej veselo sobivati. Prav tako pa so vsi okoli mene na veliki preizkušnji, ko me sprejemajo z vsemi mojimi pomanjkljivostmi.

Vida: Ja, biti sestra v FSR res prinaša neko novo izkustvo. Posebno v našem, saj smo zelo pisana bratovščina, vsaj kar se let tiče. Mlajši in starejši skupaj smo drug drugemu vzgled in opora. Tako sem v bratstvu še prav posebno živo občutila, kako so vsi povezani z menoj v molitvi za ozdravitev. Takšne bi naj bile vse družine. Zato sem Bogu hvaležna za vsakega posebej.

Tudi zdaj sta redno na srečanjih FSR – br. Slavko, ti si (zaenkrat) tudi v NS FSR odgovoren za FRAMO. Kje prepoznavata vrednost FSR in kje so še njegove neizkoriščene možnosti?

Slavko: V NS FSR sem pristal po spletu okoliščin, ko se je sestra Jana Podjavoršek odločila

za življenje v skupnosti Emanuel. Žal mi je, da zaradi takšnih in drugačnih razlogov naloge ne opravljam najbolje, a so ti, katerim naj bi služil, polni razumevanja. Sem pa v tem kratkem času spoznal, kako delovni in aktivni so mladi iz FRAME in da lahko mi starejši ob njih veliko pridobimo in se navzamemo njihove korajže. Zato ob tej priliki posebej vabim vse mlade, da se nam brez strahu pridružijo, na nas starejših pa je, da jih sprejmemo odprtih src in brez strahu. Živ dokaz lepega sobivanja več generacij je naše KB pri Svetem Jožefu v Mariboru.

Vida: Mislim, da je v FSR še veliko neizkoriščenih možnosti. Sveti Frančišek sam nam je dal najlepši vzgled življenja po evangeliju. V današnjem svetu, kjer so razlike med revnimi in bogatimi vedno večje, moralne vrednote v upadu, potrošništvo pa ne pozna krize, je dela res veliko.

Med sestrami in brati krajevnega bratstva FSR sta znana tudi po svojih poletnih potovanjih z avtomobilom, ko kartice prihajajo od vsepovsod po Evropi. Kje najdeti čas za to in zakaj ravno na tak način?

Slavko: Nimava se za svetovna popotnika, res pa je, da se rada z malo denarja čim dlje klativa okoli in pri tem pustiva števcu kilometrov, da se vrti, kolikor ga je volja. Pri tem naju omejuje le število dni dopusta in kdaj pa kdaj tudi zdravje. Z odstranitvijo sedežev spremeni avtomobil v začasno bivališče, velikokrat pa sva na poti deležna tudi samostanske gostoljubnosti. Ta način nama je blizu, ker sva na

poti popolnoma sama, imava dovolj časa za pogovor in sva zmeraj pred nečim neznanim. Običajno določiva kakšen glavni romarski cilj, do katerega pa je potrebno priti z obilico kompromisov, saj bi se jaz ustavil še ob vseh vojaških spomenikih in muzejih, Vida pa je prepričana, da mora iti peš skozi vse parke ob poti in občudovati vsak cvet posebej. Potovanje se tako spremeni v duhovne vaje in vaje iz potrpežljivosti. Komaj čakam na naslednje!

Vida: Mene tako ob teh potovalnih duhovnih vajah doletijo še orožne vaje, prisilna mobilizacija in obilo zgodovine iz druge svetovne vojne, a če sem dovolj pridna, lahko dobim za nagrado tudi obisk muzeja čokolade. Res pa je, da so ta potepanja prav posebna in če Bog da, upam, da jih bo še nekaj.

Kaj si v prihodnosti še želita?

Slavko: Vidi želim predvsem zdravja in da bi najine večere še veliko let lahko sklepala s skupno večerno molitvijo. Potrebuje seveda še obilo dobre volje, saj živeti z menoj ni enostavno. Otroci pa, Bog daj, da bi ohranili vero, vse drugo jim bo navrženo.

Vida: Predvsem, da nama ljubi Bog nakloni še nekaj let zdravja, da bi njemu in bližnjim lahko po svojih močeh čim bolj služila.

*Na to se lahko reče samo Amen. Hvala lepa.
Pogovarjala se je Fani Pečar*

... Obe dlani ... nič ločiti ... ljubezni

S. Ema Alič in s. Marija Šeme, ki sta pred dvema letoma vstopili v noviciat, sta v soboto, 8. septembra 2012, na praznik Marijinega rojstva, izrekli svoje prve zaobljube.

Na slovesnost smo se mlajše sestre, kandidatkinje, novinki, postulantke in kar precej mladih deklet pripravljale že dan prej. Vadle smo različne pesmi in pripravljale program z igro. Čeprav smo se na začetku, ko smo se zbrale skupaj, morale tudi še predstavljati med seboj, smo bile pri delu hitro usklajene, saj nas je povezovalo skupno pričakovanje lepega dogodka, ki nas je čakal naslednji dan. Naučile smo se tudi pesem, ki je nastala pod peresom in navdihom skupinice izpod Kalvarije in govori o Božji ljubezni, kot jo ponazarja njuno skupno geslo: »Na obe dlani sem te napisal in nič te ne more ločiti od moje ljubezni«. (prim. Iz 49,16 in Rim 8,39)

V soboto smo priprave zaključile s pevskimi vajami, pri katerih se nam je pridružil tudi zbor sester. Ob treh se je začela sveta maša, ki jo je daroval gospod Janez Lesnika. Po blagoslovu staršev je sprevod z novinkama prišel pred oltar, na katerega sta sestre položili prižgani sveči, ki predstavljata njuno življenje, ki se podarja Bogu. Njemu sta se izročili med sv. mašo, tako da sta v roke provincialne predstojnice s. Rafaele položili svoje prve zaobljube. Sledil je tudi blagoslov redovne obleke, konstitucij in križa, kar sta prejeli kot zunanje znamenje posvetitve Bogu. Med našim prepevanjem sta se preoblekli in komaj smo čakali, da ju zagledamo v novi preobleki. Končno sta prišli

iz zakristije dve pravi in nasmejani šolski sestri. Mašo so sooblikovala tudi mlada dekleta, ki so z nami povezana na različne načine.

Po maši pa smo se skupaj veselili tega dogodka. Ko smo se malo okrepčali, je sledil program. Veliko smo prepevali, preko filmčka s fotografijami smo se sprehodili skozi njuno obdobje začetne vzgoje. Med tem sta dobili tudi nekaj nalog, s katerimi sta nam z igranjem različnih dogodkov še bolj približali svoje življenje v tem obdobju. Sledila so voščila njunih domačih. Sestri sta se jima z osebnim nago-

vorom zahvalili za vse lepo, kar so v mladosti skupaj preživeli, nato pa so jima skupaj podarili dve veliki dobri torti. Večer se je nadaljeval v veselju, sproščenosti in pesmi. V hvaležnosti za vse lepo, kar smo doživeli ta dan, smo se zvečer razšli.

s. Marija Šeme in s. Kristina Čerin

Praznovanje 500-letnice Marijinega prikazanja v Strunjanu

V župniji Strunjan so 14. avgusta 2012 slovesno obhajali 500-letnico Marijinega prikazanja. V tem starodavnem istrskem duhovnem središču je 14. avgusta 2012 minilo 500 let, odkar se je Marija prikazala dvema stražarjema vinogradov. Istega dne je minilo 100 let od kronanja Marijine milostne podobe.

V noči med 14. in 15. avgustom leta 1512 se je pri vratih stare cerkvice čuvajema vinogradov Giovanniju Grandiju in Pietru di Zagabria prikazala Marija. Po tem dogodku se je cerkev preimenovala v Sveta Marija od prikazanja (Santa Maria della Visione). Kmalu je postala

najpomembnejša istrska božja pot, ki se je priljubila vsem, tudi oddaljenim romarjem in obiskovalcem. Dogodek prikazanja je slikar Francesco Valerio narisal na les (okoli leta 1520) in ta podoba še danes krasi glavni oltar. V okviru praznovanja so v nedeljo, 12. avgusta 2012, po 75 letih to Marijino podobo z barko spet odpeljali v Piran, kjer je bil slovesni sprejem s sveto mašo in petimi litanijami Matere Božje. Sveti maši je sledil koncert skupine Krila v kulturnem centru Georgius v Piranu.

Poleg zunanjega praznovanja 500-letnice, ki so jo na poseben način povzdignili tudi umetniki s prvo razstavo sakralne umetnosti v atriju denacionaliziranega samostana, so se verniki pripravljali na slovesnost z molitvijo in dobrimi deli. Mnogo Strunjančanov je z veseljem prihajalo k devetdnevnic kot bližnji pripravi na obhajanje velikega jubileja.

Osrednjo slovesnost je 14. avgusta 2012 vodil ljubljanski nadškof in metropolit Anton Stres ob somaševanju koprskega škofa Jurija Bizjaka, upokojenega koprskega škofa Metoda Piriha, frančiškanskega provinciala iz Trenta v Italiji p. Francesca Pattona, provinciala

slovenskih frančiškanov p. Staneta Zoreta ter velikega števila duhovnikov. Milostna podoba strunjske Matere Božje se je v torek pred slovesnostjo vrnila v Strunjan. Procesijo je vodil koprski škof Jurij Bizjak. Marijino podobo je v Strunjanu pričakalo nekaj tisoč ljudi. Sledila je sveta maša, pri kateri je ljubljanski nadškof Anton Stres v nagovoru poudaril

pomen zaupanja. Hkrati je poudaril tudi pomen vere in pri tem kot zgled postavil Marijo, ki je prestala »najhujšo preizkušnjo« – gledala je namreč trpljenje svojega Sina na križu. Nadškof Stres je še povedal, da se v preizkušnjah izkažeta naša vera in zaupanje v Boga, ravno Marija pa je postala »učiteljica v veri, zaupanju in ljubezni, ki nikoli ne mine«. »V teh težkih časih, v katerih živimo, je to najpomembnejše in nenadomestljivo sporočilo. Kar danes najbolj potrebujemo, je zaupanje,« je poudaril nadškof Stres in dodal, da nam to zaupanje daje ravno vera. Po maši so v strunjski cerkvi imeli celonočno molitveno bedenje pred Marijino podobo.

Strunjski župnik in rektor svetišča p. Niko Žvokelj je ponosen, da je tudi po petsto letih priljubljeno romarsko svetišče privabilo in združilo romarje iz Istre in širše okolice: Hrvate, Italijane in Slovence. Ob praznova-

nju je poudaril, da so se v župniji trudili, da bi v praznovanje vključili in povabili vse, ki čutijo pomen tako velikega jubileja za Istro in celotno Slovenijo, saj Marijino svetišče v Strunjanu, kamor so se s prošnjo in zahvalo zatekali posebej mornarji in ribiči, poudarja našo povezanost z morjem in preko morja s širnim svetom.

Petsto let že romarji prihajajo k strunjski Mariji po tolažbo in se zatekajo k njeni priprošnji. Čeprav sta jo tedaj videla samo dva čuvaja vinogradov Janez in Peter, pa Marijin glas govori tudi nam po pol tisočletja, da je potrebno popravljati božjo hišo, ki je v nas in ki jo vedno znova rušijo naši grehi. Naj bo naša dejavna vera jasno znamenje za naše sodobnike – kot je bilo tedaj Marijino prikazanje za ljudi tistega časa –, da je naš varni pristan, cilj naše življenjske plovbe in nebeško kraljestvo.

br. Boštjan Horvat

Osemstoletni Klarin žar ne ugasne naj nikdar

Sklep Klarinega leta

Luč karizme sv. Klare, ki je zagorela pred 800 leti v pri Svetem Damijanu v Asisiju, ko se je mlada 18-letna plemiška hči, polna hrepenenja po Gospodu, vsa zazrta v ubogega in križanega Odrešenika, po stopinjah sv. Frančiška v živi veri podala na čisto novo neznano pot najvišjega uboštva, še vedno sveti. Pričuje o bogastvu Bogu posvečenega življenja, ki že osem stoletij napolnjuje Cerkev z blagodišečim vonjem molitve in tihe daritve, četudi ostaja skoraj povsem zastrto človeškim očem.

Jubilejno Klarino leto ob 800-letnici reda ubogih sester, ki se je začelo lani na cvetno nedeljo, končalo pa letos na praznik sv. Klare, je tudi pri nas pustilo neizbrisne sledove milosti. Bogu smo se zahvalili za vse neizmerne darove, ki jih je delil od začetka Reda, posebno pa še ob tem jubileju, s slovesnim bogoslužjem v Nazarjah, v Dolnicah in v Turnišču.

Na sam god sv. Klare, 11. avgusta, smo se za dar Klarine karizme zahvalili v Nazarjah z molitveno uro in s slovesno sv. mašo, ki jo ob somaševanju provincialov in številnih duhovnikov daroval celjski škof Stanislav Lipovšek. V pridigi nam je približal pomen življenja po evangelijskih

svetih in nas povabil, da bi »tudi v prihodnje spremljale in gradile duhovno podobo Cerkve v naši domovini.« »Zato vas znova prosimo, sestre, bodite na straži, bodite kašipot na poti nove evangelizacije, v evangelijski odprtosti za Gospoda, v binkoštni odprtosti, ki so jo doživljali učenci skupaj z Marijo, Jezusovo materjo, v pričakovanju Svetega Duha. Naša pot bo tem bolj svetla in jasna, čim bolj bomo zvesti, čim bolj bomo ostali v Jezusu Kristusu in Njegovi ljubezni.«

V Dolnicah pri Ljubljani pa je v nedeljo, 26. avgusta po molitvi rožnega venca vodil somaševanje provincial p. Stane Zore, OFM, ki je poudaril korenitost odločitve apostolov in sv. Klare za Kristusa. »Jezusovi učenci so se morali odločiti, da bodo postali v resnici Njegovi, ne glede na ceno, ki jo bo ta odločitev zahtevala ... Klara je začela najprej občudovati Frančiška, njegovo korenitost v hoji za Kristusom. Ampak v nekem trenutku je moralo to občudovanje prerasti v odločitev, sicer Klara ne bi postala sveta Klara Asiška. Dragi bratje in sestre, do takšnih odločitev mora prihajati tudi v našem življenju ... Moč za vztrajanje na poti našega poslanstva pa nam daje Jezus, ki je kruh življenja.«

Za osemstoletni Klarin jubilej nas je Gospod presenetil z milostjo, da je v osrednjem prekmurskem romarskem kraju, v Turnišču, zagorela tretja Klarina svetilka v Sloveniji. »Kako nedoumljiva so Gospodova pota in neizsledne Njegove steze!«

Maja 2011 nas je murskosoboški škof Peter Štumpf povabil v njihovo škofijo z željo, da bi imeli tudi tam kontemplativni samostan s kapelo, ki bi bila živo središče molitve, kjer bi bilo v vedno češčenje izpostavljeno Najsvetejše in kamor bi ljudje lahko vedno prihajali. Po molitvah in tehtnih premišljevanjih ob poglobljanju v duhovno stanje v Prekmurju smo to povabilo soglasno sprejele. Začeli smo s pripravami ... Klariški samostan Marije Matere Cerkve – še ne do konca obnovljeno stavbo nekdanjega župnišča v Turnišču, ki so nam jo podarili – je 28. rožnika 2012 s slovesno sv. mašo odprl in blagoslovil škof Štumpf, prav na svoj zlati življenjski jubilej. »S tem dogodkom se uresničuje

stoletni sen naših nekdanjih narodnih buditeljev. Ta samostan naj bo duhovna ambulanta za naše družine, za mlade, za vsakega, ki bo molil ali pa bo deležen milostnih sadov prošenj in zahval.« Večno lučko pa je prižgal škof Jožef Smej z besedami: »Čudeži se še dogajajo ... Danes so se moje sanje uresničile.« Mesto, kjer je pred 68 leti sovražna roka opustošila Božje svetišče in onemogočila delo in življenje skupnosti sester frančiškank Brezmadežnega spočetja, je spet postalo »mesto živega Boga« in upihnjena svetilka je spet zagorela!

V nedeljo, 12. avgusta 2012, pa je kardinal Franc Rode na začetku slovesne sv. maše, ki jo je daroval ob somaševanju škofa Štumpfa in številnih duhovnikov, blagoslovil klavzuro novega samostana: »Veslimo se, da bodo sestre klarise živele med nami, nas s svojim načinom življenja v veseli podarjenosti Bogu vabile k Njemu in nas svojimi molitvami krepile v veri.« Življenje sester v klavzuri je posvečeno predvsem češčenju in slavljenju vsemogočnega Boga, zato je kardinal Rode v pridigi spregovoril o pomenu adoracije. »To je dejanje, ko se človek postavi pred svojega Stvarnika in se zaveda, da je Njegova stvaritev ... da je njegovo bivanje vsak trenutek odvisno od Njega. Adoracija je vir zdravja za človeka, ... je vir zdravja za našega duha. Stati pred Gospodom in motriti Njegovo obličje, nas dela jasne, premočrtne in trdne. Stvari so postavljene na pravo mesto. Na izzive življenja odgovarjamo z večjim zaupanjem.«

**Pozdravljeni, nam dragi vsi!
Zdaj imamo samostane tri ...
In prošnja vroča iz njih kipi:
»Bog vrni vam, prijatelji,
za dobro vse ... Daj milosti!
Marija naj nad vami bdi!**

Sestre klarise

Redovniški dan 2012

O b 500-letnici prikazanja v Strunjanu je bil v dveh naših samostanih, v Strunjanu in Kopru, v sredo 19. septembra 2012 v organizaciji Konference redovnih predstojnikov Slovenije (KORUS) tudi 37. redovniški dan. Zbrali smo se redovniki in redovnice iz vse Slovenije, da bi okrepili svojo identiteto in poklicanost ter začutili, da v svojem življenju in delu nismo sami, ampak nas je mnogo, ki vsak na svojem kraju prižigamo luč vere. Zbrali smo se v frančiškanskem samostanu v Kopru, kjer so nam poleg gostoljubnega kotička za parkiranje ponudili tudi nekaj okrepčila. Nato pa smo se v dolgi koloni odpravili v stolnico, ker smo s koprskim škofom Jurijem obhajali sveto mašo. Ključno sporočilo v škofovi pridigi je bila spodbuda, naj Bogu posvečene osebe poživijo vero, upanje in ljubezen. Po maši smo se v pristanišču vkrcali na ladjice, ki so nas pripeljale v Strunjan. Iz morske strani je ta pot dolga kar celo uro, ki pa je hitro minila ob srečevanju, pozdravljanju in klepetu. Na pomolu nas je sprejel p. Niko Žvokelj in nas prijazno povabil k Mariji. Na ploščadi pred cerkvijo so nam gostoljubni domačini pripravili pogostitev.

Ponovno nas je nagovoril škof Bizjak. Naslov njegovega predavanja je bil: »Kaj se bojite, maloverni?« – Razmišljal je o (ne) utemeljenih strahovih. Samo strah Gospodov je pravi, vsi ostali pa so vprašljivi oziroma po Pavlovo: »V ljubezni ni strahu!« Poleg ljubezni sta tu še vera in upanje, vse tri kreposti pa se poglobljajo ob zvestem življenju redovnih zaobljub pokorščine, uboštva in čistosti.

Po predavanju smo odšli v cerkev, kjer smo zapeli litanije Matere Božje in se priporočili strunjanski Mariji. Za konec pa smo poromali še do strunjanskega križa, s čimer se je program dneva tudi sklenil.

br. Tomaž Pinter

100 let s. Mare Vampelj, FMM

V skupnosti sester frančiškank Marijinih misijonark v Celju smo poletne dni živele v pričakovanju 100 let s. Mare Vampelj. In zgodilo se je! Na praznik sv. Klare, 11. avgusta 2012, je s. Mara dopolnila častitljivih 100 let. To je bil res velik praznik za nas sestre FMM v Sloveniji in iz drugih držav naše velike province, prav tako za sorodnike z Dobrove, za župnijo Celje – sv. Cecilija in prijatelje, predvsem iz Lesc in Cerkelj na Gorenjskem ter iz Ljubljane.

Za njeno dolgo in bogato misijonsko življenje smo se zahvalili pri sv. maši na praznik sv. Klare ob 11^h. Vodil jo je msgr. Franci Petrič, urednik tednika Družina in dolgoletni prijatelj s. Mare. Somaševali so br. Štefan Kožuh, ofm cap, in domači bratje kapucini, nekdanji župnik v Lescah g. Štefan Babič in drugi prijatelji duhovniki. Navzoča je bila tudi naša provincialka s. Gosia Książek, ki je v uvodu zahvalne sv. maše povedala o s. Mari naslednje:

Ostanite v meni in jaz v vas. Kakor mladika ne more sama roditi sadu, če ne ostane na trti, tako tudi vi ne, če ne ostanete v meni – to so besede iz današnjega Evangelija. Prešnji teden sem obiskala naše sestre v Nemčiji, v deželi neverjetne lepote vinskih trt, razširjenih po hribih

okrog reke Mozele. Kamo rkoli pogledaš – vinske trte, prelepe, negovane, zelene... – zorijo in čakajo, da rodijo obilo sadu. Vsakega toliko časa pride gospodar, pregleda vsako mladiko, jo otrebi, da rodi še več sadu, skoraj vsaki spregovori ... Šla sem torej na sprehod, vzela današnji Evangelij in premišljevala o tvojem življenju, sestra Mara.

Pred sto leti je Gospodar iz tvojega srca naredil vinsko trto, zasadil je vinograd, ga obdal z ograjo, izkopal v njem tlačnico in sezidal stolp ... Vsa ta leta je neutrudno skrbel zate, ti govoril na srce, te klical v svojo bližino in dajal tvoji trti, da je obrodila sad v prelepi Sloveniji, v Italiji, v Bosni. Včasih te je Gospodar trte obrezal in preizkušal, posebno ko je zgodovina sveta in Evrope pisala svoja poglavja: preživela si tri vojne, čas komunističnih neviht, videla si, ko se je rodila neodvisna Slovenija, ko se je inštitut FMM znova rodil v tvoji deželi ... Leto za letom je prihajal čas trgatve in tvoj vinograd je prinašal pridelek, saj si vedno ostajala njegova učenka, poslušala si njegove besede, vedela si, da mladika ne more sama roditi

dar prijateljice Marinke Kocjan. Na projekciji smo si pogledali tudi slike iz življenja s. Mare. Ob koncu praznovanja pa nas je obiskal še celjski škof Stanislav Lipovšek, ki je nazdravil in voščil srečni s. Mari, ki ob svojem visokem jubileju rada pravi: »Vse je dar, vse je milost!« Bogu HVALA za vas, s. Mara, in za vse, kar nam je bilo podarjeno po vas!

Pripravila s. Mojca Korošec, fmm

sadu, kajti brez njega ne moremo storiti ničesar. Sedaj pa ti leto za letom Gospodar vinograda riše na obrazu črte ljubezni, leto za letom na tvoje srce trka njegova modrost, spokojnost, dobrot, mir, leto za letom ... kot vinska trta zoriš in prinašaš sadove.

Sestra Mara, danes smo skupaj s teboj združeni okrog oltarja, da nanj položimo zahvalo za vse sadove iz vinograda tvojega življenja, ki so dozoreli v teh sto letih. Tako kot se je vse tvoje življenje v daritvi za druge spreminjalo v znamenje njegove ljubezni, tako se bo v skrivnosti naše vere na tem oltarju sad vinske trte spremenil v Jezusovo kri. Pred eno in drugo skrivnostjo ni druge besede kot HVALA! S sveto Klaro in s teboj danes izrekamo besede, ki jih je sveta Klara rekla ob koncu svojega življenja: Slavim te, ker si me tako čudovito ustvaril.

S. Małgorzata Książek, fmm

Po sv. maši je s. Mara prejela veliko voščil in besed občudovanja za tako lepa in bogata leta. Na ogled je bila tudi razstava njenih kvačkanih prtičkov. Prostovoljni darovi zanje so bili poslani v naš misijon v Kongo Brazzaville. V prostori obnove kapucinskega samostana je sledilo prijetno kosilo, ki so ga pripravile dobre gospodinje iz župnije. Vzdušje je bilo zelo veselo, popestril ga je tudi čarodej Binč iz Murske Sobote, sorodnik s. Dorice Sever, fmm. Med petjem je »prišla« tudi velika torta za 100 let,

+ s. Danica Sotler

Avgusta, komaj mesec dni po novi maši sina minorita p. Andreja Maksimiljana, je Bog poklical k sebi sestro Danico Sotler. Sinova hoja po poti svetega Frančiška je bila povabilo tudi zanj. Skupaj s hčerko Ireno je več let notranje bogatila naše bratstvo. S svojo preprosto in jasno besedo je tkala vezi bratske skupnosti. Kljub invalidnosti je z ljubeznijo in požrtvovalnostjo iz Radviljice redno prihajala med nas. V molitvi ostajamo povezani z njo. Naj bo srečna v objemu Večne Ljubezni.

Sestre in bratje KB Sostro

Občasno naše brate in sestre obišče sestra smrt. In lepo je, če o tem objavimo kratko vest tudi v Bratu Frančišku. A ob tem se želimo pri objavljanju držati nekaterih pravil. Dobro je, da je vest kratka in jedrnat, pogrebni govori zato niso najbolj primerni.

Služenje v FSR

Služenje bratom in sestram je nekaj tako pomembnega, da nam jih je dal Gospod kot »carinska vprašanja« za prestop iz časnosti v večnost. Da ne bomo v zadregi na »Božji carini«, bi bilo prav od časa do časa pogledati, kaj je zapisal evangelist Matej (Mt 25,31).

Vodilo FSR nas v 16. členu opozarja, naj sestre in bratje DELO cenijo kot dar in kot deležnost pri stvarjenju, odrešenju in služenju človeški skupnosti. Sv. Frančišek nam v potrjenem in nepotrjenem Vodilu to naroča, prav tako tudi 2. vatikanski koncil v Konstituciji o Cerkvi v sedanjem svetu. Vsako delo sobratu je torej služenje, prav tako tudi zlato pravilo krščanstva, kakor beremo pri apostolu Mateju (Mt 7,12).

Sveti Frančišek je visoko cenil prizadevno, zvesto in pogumno delo, ne da bi ga oboževal. V njem je gledal zelo važno sredstvo za človekovo življenje, ki pa nikakor ne sme skaliti odnosa človeka do Boga. Pravi mu, da je »milost od Boga«. Sam pravi o sebi: »Delal sem s svojimi rokami in hočem delati, kajti delati je častno. Tistim, ki dela ne znajo ceniti, povem, da ne delam za nagrado ali iz pohlepa po denarju, temveč zato, ker dajem zgled in da se obvarujem brezdelja« (Oporoka). Kadar se je mudil pri Porcijunkuli, se je navadno vsak dan posvetil kakemu ročnemu delu, bodisi sam bodisi z brati, saj ni popustil nevarnosti brezdelja. V Pravilu zahteva: »Bratje, ki jim je Gospod dal milost, da lahko delajo, naj delajo zvesto in predano. Delajo naj tako, da se bodo ogibali lenobe, ki je sovražnica duše, vendar pa, da ne bodo ugašali tistega duha svete molitve in pobožnosti, ki mu morajo služiti vse časne stvari. Kot plačilo za delo naj sprejemajo za telo potrebne reči zase in za svoje brate razen denarja in novcev, to pa ponižno, kakor se spodobi Božjim služabnikom in privržencem svetega uboštva« (FPVod 5).

Bratje so spoznali Frančiškov nauk in posnemali njegov zgled. »Od dneva, ko so bili za to sposobni, so se lotevali ročnega dela, obiskovali gobavce ali služili drugod, kjer je bilo potreba, in to z vso ponižnostjo in pobožnostjo.« Opravljali so pravična, častna in koristna dela ter dajali zgled ponižnosti in potrpežljivosti, pravi br. Tomaž Čelanski. Frančišek je znal ceniti čas in je zato brez prizanašanja grajal brezdelje. Novincem, ki se niso lotili nobenega dela, je govoril, da so določeni za to, da jih bo Gospod izpljunil iz svojih ust. Sam je bil zgled kreposti, vedno je delal z rokami in si prizadeval, da ne bi izgubil dragocenega časa. »Hočem,« je nekoč rekel, »naj vsi bratje delajo in so zaposleni, kdor le kaj zna.« In iz kakšnega nagiba? Zato, da ne bi obremenjevali drugih ljudi in brez dela kaj pogrešili z jezikom ali v srcu. Kako globoko je dojel vzgojno vrednost dela! Kar pa je kdo zaslužil, ni prepuščal svobodnemu razpolaganju brata, temveč odločanju gvardijana ali celotne redovne družine. Stvarno, sociološko razumevanje plačila in presežka! Jasno je, da je bil strog z lenuhi. Bratu, ki ni hotel delati, za mizo pa je zalegel za štiri, ki ni zaslužil sadov sam, ampak se je hotel mastiti s trdom drugih, je nekega dne rekel: »Kar pojdi svojo pot, brat muha, ki se hočeš mastiti z žulji drugih in ob delavnih bratih prezirati Božja dela. Pravi trot si, ki požira med, katerega so

zbirale pridne čebele» (2 Čelanski). Verjetno bo precej povedal odlomek iz Čelanskega tudi današnjim postopačem, ki se delajo bolne in se ne trudijo, da bi delali, kot je prav. Iz teh navedb izstopa Frančiškova teologija dela. Delo ne sme ugašati duha molitve in pobožnosti. Prav to je znamenje povezanosti z Bogom in temu morajo služiti vse časne stvari. Treba je biti pošten, da ne škodujemo niti sebi niti bližnjemu. Služiti moramo potrebam človeštva s pravičnim razdeljevanjem, ne pa z lakomnostjo. Biti moramo zgled delavnosti vsem ter s tem pomagati tudi drugim, da bodo izpolnjevali dolžnosti dela, vse pa v osebno korist in v blagor skupnosti, katere del smo.

Kdor pozna Sveto pismo, bo lahko spoznal, da ga je sv. Frančišek dobro poznal in ga pri navodilih za delo upošteval. Ne le v Stari zavezi, tudi Kristus sam je delal ter je Frančišku in nam zgled in opora, kako naj bi služili sestrām in bratom.

V službi bratom lahko veliko naredimo, če izbrani za službe v Narodnem svetu, v Pokrajinskem ali v Krajevnem bratstvu zvesto delamo in že pri volitvah pogumno rečemo:

Gospod, tukaj sem, ker si me klical ... Zgodi se Tvoja volja, Gospod!

Bliža se čas volilnega kapitlja Narodnega sveta FSR (Kančevci, 23.–25. novembra 2012), kmalu bo čas, ko bodo volitve v tvojem Krajevnem bratstvu, morda v Pokrajinskem? Kdo je kriv, da je v nekaterih bratstvih preteklo že več triletij od zadnjega kapitlja? In če bodo volivci na glasovnico zapisali tvoje ime? Boš pripravljen SLUŽITI bratom in sestrām in sprejeti izvolitev? Boš ob misli, da nisi sposoben, da nimaš časa, da si že v letih, odklonil? Se zavedaš, da je pri volitvah Nevidni navzoč in daluje tudi po bratih in sestrāh volivcih? Da bo Sveti Duh deloval tudi po tebi, s pomočjo sester in bratov ob tebi? Da bodo v svetu bratje, ki so ti pripravljeni pomagati ali z izkušnjami ali poznanjem Vodila in Generalnih konstitucij, tudi Narodnega statuta, da se ne bodo kdaj pojavile neveljavne volitve (se je že zgodilo) ... ali kaj drugega, kar bi oviralo življenje v bratstvu? Mir in dobro želino in Boga prosim za POGUM – tudi tebi!

*Razmišljanje je pripravil
brat Filip*

Zaobljube v Vipavskem Križu

Vsako leto 2. avgusta obhajamo praznik Porciunkule. Tako se je namreč imenovala majhna cerkva sv. Marije Angelske, oddaljena dobre pol ure hoda proti jugozahodu od srednjeveškega mesta Assisija. Porciunkula je postala najbolj znana po »porciunkulskem« odpušču, kajti do Frančiškovih časov ni Cerkev niti približno tako na široko niti v tolikšem obilju podeljevala odpuščkov, kakor je to delala pozneje. Cerkva je bila tik pred tem, da razpade, a je Frančišek zaslišal klic po popravilu Cerkve in se mu tudi odzval. V Cerkev se je tedaj močno zajedala gniloba, predvsem pohlep po razkošju in bogastvu in lagodnem življenju, brez čuta za telesno in duhovno revščino drugih. Cerkva je bila last benediktincev, samostana na Monte Subasio, in Frančišek si jo je od njih izposodil kot delček, kot »dedino« svoje ustanove, od koder je dobila tudi ime »porciunkula« (od latinsko-italijanske besede portiuncula = delček). Prav tu je bilo izhodišče za nastanek velikega frančiškanskega reda in hiša poleg nje je postala prvi frančiškanski samostan.

Tudi sv. Klari je Frančišek prav tam 11. avgusta 1212 izročil redovno obleko. To nalogo pa je lahko izpolnil le tako, da je najprej z vso temeljitostjo spremenil najprej sebe in nato zbral okrog sebe enako misleče, ki so predvsem s sijočim zgledom in seveda tudi z besedo oznanjali evangelij.

Na sončno poletno nedeljo, 2. avgusta 2012, pa je bilo še posebej slovesno v Vipavskem Križu, saj se je KB Vipavski križ pridružil brat Jože Besednjak iz Skrilj. Krajevno bratstvo Vipavski Križ je po zapiskih nastalo 29. novembra 1891. Prvi člani so pripadali črniškemu redu. Nato pa so po dobrih 60 letih, natančneje leta 1955, Križani spet zbrali

pogum in v mesecu novembru ustanovili svoje krajevno bratstvo FSR. Danes KB šteje 14 članov z zaobljubami, 11 žena in 3 može, od ustanovitve pa je 13 članov že pokojnih. Zamenjalo se je kar nekaj duhovnih vodij, trenutno je pomembno vlogo duhovnega asistenta prevzel br. Marjan Potočnik. Torej bi se lahko reklo, da so nekako ves čas z brati kapucini (v Svetem Križu so navzoči od leta 1637) sodelovali tudi laiki. Tu je ohranjena tudi samostanska knjižnica iz 15. stoletja. Zelo svečano je bilo podajanje zaobljube življenju evangelija po vzoru sv. Frančiška. V njegove roke smo izročali svoja življenja pri slovesnih zaobljubah, katerim so prisostvovali: s. Cvetka (predsednica krajevnega bratstva Vipavski križ), duhovni asistent br. Marjan, s. Betka in s. Lojzka. Kar veliko število se nas je zbralo, napolnili smo cerkev do zadnjega kotička. V velikem veselju so žareli obrazi

vseh Frančiškovih bratov in sester iz sosednjih bratstev kot tudi obraz novega brata, njegovih sorodnikov, občestva, skratka vseh, ki smo ga v molitvi podpirali. Že pred mašo smo se zbrali pri češčenju Najsvetejšega, molitvenih urah ter ob molitvi serafinskega rožnega venca. Mašo je vodil brat Marjan s sobrati, nagovoril nas je s čudovitim nagovorom o milostnem kraju Porcijunkuli, zibelki reda manjših bratov. Kako je bila množica teh, ki so sprejeli vero, kakor eno srce in ena duša. Nihče ni trdil, da je to, kar ima, njegova last, temveč jim je bilo vse skupno. Živeti bratstvo je svetost, velika milost, dar. Vodilo in življenje Frančiškovih bratov je živeti evangelij, živeti Božjo besedo, spolnjevati Božjo voljo, tudi v nasprotju s svetom, posvetnostjo in miselnostjo tega sveta. Zato se je potrebno za vstop v FSR pripraviti s spoznavanjem Frančiškovega življenja, njegove duhovnosti, spoznavanjem samega Evangelija in naukov Cerkve, ki jo je tako zelo ljubil in ji bil pokoren. Druži nas obljuba, da bomo v naših vsakdanjih življenjih živeli evangelij po zgledu svetega Frančiška Asiškega, poročeni ali samski, v družini ali na delovnih mestih. Odločitve, da bomo v vsakem stanu in poklicu po njegovem zgledu poskusili zvesto slediti Jezusu, pa niso vedno lahke. Bratstvo pomeni živ odnos, povabljeni smo, da pri-

sluhujemo drug drugemu, da drugega slišimo, vidimo, da ga predvsem začutimo in da smo pripravljeni nositi breme drug drugega. Velikokrat je dovolj že, da nam nekdo pove svojo bolečino, stisko. Življenje potrebuje ljubezen, tisto predano, ki jo kažemo skozi dejanja, prijazen pogled, nasmeh, tisto, ki je v naših čutečih srcih. To je zaklad, ki nas vabi k Bogu in bogati svet. Po zaključku bogoslužja, ki so ga ves čas spremljali nepopisno žlahtni glasovi tamkajšnjega moškega pevskega zbora, smo nadaljevali druženje na samostanskem vrtu. Ob dobrotah, ki so jih pripravile domače gospodinjice, in dobri kapljici se nam kar ni mudilo domov in še marsikatera prelepa, že pozabljena ponarodela pesem se je zaslišala izpod tamkajšnjega skrbno obdelanega kivi-jevega nasada. Novo zaobljubljenemu bratu želimo obilo Božjega blagoslova, zavedajoč se, da popolnega Frančiškovega življenja skoraj ni mogoče posnemati, pa vendar si vsak po svojih močeh čim bolj prizadevajmo živeti po evangeliju. Po vsaki novi zaobljubi in okrepitevi v bratstvu, družini smo prepričani, da nam bo uspelo in da bodo tudi drugi v naši okolici prepoznali, da je živeti bratstvo res velika milost, dar in svetost.

Povabljeni v naša bratstva, dragi bralci, ter mir in dobro, dobri ljudje, kot bi dejal naš brat Frančišek!

s. Stanislava Gorenc

Slovesne obljube v KB Piran

V četrtek, 4. oktobra 2012, smo praznovali god sv. Frančiška Asiškega, ki ga Pirančani skupaj z brati minoriti slavijo že vse od prihoda prvih Frančiškovih manjših bratov v naše mesto pred več kot sedemsto leti.

Letošnje praznovanje je bilo še posebno slovesno zaradi štirih novih sester Frančiškovega svetnega reda krajevnega bratstva iz Pirana, s. Slavice Zdolšek, s. Janje Jurišič, s. Špele Pahor in s. Jasminke Šuštič, ki so s slovesnimi obljubami zaključile enoletni noviciat, ki ga je vodil duhovni asistent p. Slavko Stermšek. Leto priprave je bilo zelo zavzeto in delavno, saj so imele redna srečanja vsaka dva tedna. Slovesne obljube so izrekle pred oltarjem med sveto mašo vpričo predsednice s. Marije Potočnik in dveh priči, podpredsednice s. Jožefe Žagar in odgovorne za vzgojo s. Anice Blažko. Po nekaj letih so bile to prve obljube v FSR v piranskem krajevnem bratstvu, zato je bilo veselje ob tem še toliko večje. V prazničnih dneh je bila v cerkvi sv. Frančiška

tudi razstava slik Matere Božje, ki sta jih ob 500-letnici strunjanske Marije od prikazanja naslikali s. Slavica in njena hčerka Darja.

Na praznovanje smo se pripravili s tridnevno, na predvečer praznika pa smo imeli poseben obred spomina na smrt oziroma prehod sv. Frančiška v nebesa, imenovan *transitus*. Kot vsako leto so na praznik verniki tudi tokrat napolnili cerkev Sv. Frančiška. Domačinom so se pri praznovanju pridružili tudi častilci Asiškega ubožca iz drugih krajev Slovenske Istre. Somaševanje sta vodila letošnja minoritska novomašnika p. Andrej Mohorčič in p. Andrej Maksimilijan Sotler. Pri maši je prepeval župnijski pevski zbor pod vodstvom s. Nade Furlan, na orgle pa je igral Sašo Fajon. Po sv. maši je bilo v križnem hodniku samostana prijetno bratsko druženje ob domačih dobrotah prijaznih gospodinj.

Bratje in sestre iz Pirana

Duhovna obnova v krajevnem bratstvu sv. Petra in Pavla na Ptuj

Najstarejše krajevno bratstvo FSR na Ptuj v minoritskem samostanu sv. Petra in Pavla že nekaj let na pobudo duhovnega asistenta in predsednika bratstva organizira duhovno obnovo. Letos smo se zbrali v sredo, 12. septembra, na duhovnem dnevu. Večina sester in bratov je že v letih, zato več ne zmorejo večdnevni duhovnih vaj. Z veseljem pa se udeležijo enodnevnega duhovnega programa. Podružna cerkev sv. Roka ima svoje župnijske prostore. Radi se zbiramo ob duhovni obnovi v teh prostorih, saj so zelo priročni in odmaknjeni od mestnega vrveža. Tako imamo več možnosti za duhovno poglabitev. Letos smo povabili za voditelja duhovne obnove minorita p. Martina Gašpariča iz samostana Sveta Trojica v Haložah (Podlehnik). On je v imenu minoritov tudi duhovni asistent Narodnega sveta. Na duhovno obnovo smo

povabili še bratstvo iz župnije Sveta Trojica v Haložah. Udeležile so se štiri sestre. Običajno so se pridružile še sestre FSR s Ptuijske Gore, a tokrat so zaradi bolezni in starosti izostale. Predsednik krajevnega bratstva brat Alojz Šegula je v uvodnih besedah poudaril, da se vsak izmed nas veseli tega dneva milosti, saj so ti trenutki prepojeni z žarki Božje dobrote. Voditelj duhovne obnove p. Martin Gašparič nas je spodbujal k večji zavzetosti, da bi prekvasili čas in ljudi z novim duhovnim kvasom sv. Frančiška. Ob zaključku smo imeli sv. mašo v cerkvi sv. Roka in obnovili svoje zaobljube. Seveda nismo ravno samo starejši, kar se vidi tudi na fotografiji. V našo srečanje sta prinašala veselje in živost Ivana Pintarič in njen bratec. Zakonca Pintarič sta tudi najmlajša člana našega krajevnega bratstva, a zaradi službe seveda niso mogli biti vsi navzoči. Po dokaj resnem duhovnem programu je sledil bolj sproščen program ob dobrotah, ki smo jih prinesli s seboj in ki so nam jih pripravili naši simpatizerji. Ob koncu je sledil prijazen klepet in obljuba, da se v kratkem spet srečamo.

p. Janez Kmetec, duhovni asistent

Narodni tabor FSR v Strunjanu

Bratje in sestre Frančiškovega svetnega reda smo se letos 1. septembra 2012 zbrali na narodnem taboru v Strunjanu. Deležni smo bili vzdušja ob 500-letnici strunjanske Matere Božje, pa tudi misli iz prvega evropskega kongresa FSR in FRAME.

Čeprav je celotno Slovenijo zalival dež, je devica Marija prihajajočim v Strunjan, zbralo se nas je 350 do 400, pripravila lepo sončno

Po pozdravnem pismu narodnega predsednika FSR sta nam dogajanje Prvega evropskega kongresa FSR in FRAME v Lisieuxu predstavila udeleženca kongresa s. Stana in br.

Sandi Gorenc. Prav tako smo kongres spoznavali v pismu tokrat odsotnega p. Filipa Rupnika.

Sveto mašo je vodil narodni duhovni asistent br. Primož Kovač, ki nas je v pridigi podprl z bogato duhovno spodbudo.

Vmes je bilo kar nekaj časa za druženje in klepet, zraven pa smo pospravili še kakšno dobroto pridnih domačink

ali pa po maši kosilo iz popotne torbe.

Popoldne je strunjanski župnik p. Niko Žvokelj predstavil bogato 500-letno dediščino prikazanja strunjanske Matere Božje.

vreme. Mnogi, posebni tisti iz oddaljenih krajev Štajerske, so se že v avtobusih z molitvijo pripravili na srečanje.

Za duhovno pripravo je poskrbela še združena molitev serafinskega rožnega venca v prijetnem in dokaj prostornem atriju poleg strunjanske cerkve.

Po sklepu z litanijami so se eni odpravili na pot proti domu, drugi pa uživali še zadnje prijetne sončne žarke ob slovenskem morju.

Lepo se zahvaljujemo bratom in sestram iz PS Koper za zares posrečeno izbiro kraja in domačinom za prijazno gostoljubje in topel sprejem. Naj spregovorijo še nekateri romarji, ki so nam zaupali svoje vtise.

**Anica Škvorc,
KB Videm pri Ptuj**

Vsako leto imamo prvo nedeljo v mesecu septembru župnijsko romanje. Letos, ko tukaj v prelepem Strunjanu praznujemo 500-letnico in je hkrati tudi narodni tabor

FSR, smo se pa odločili, da gremo sem. Tako nas je prišlo poln avtobus. Že med potjo smo na avtobusu predstavili FSR, da so vsi lahko zvedeli, kaj je to, tukaj pa so lahko tudi začutili bratstvo. Zelo lepo nam je tukaj.

Radi pridemo na skupna srečanja, tako na Festival Frančiškovih otrok kot tudi na tabor. Vedno nam je lepo med brati in sestrami. Še se bomo vračali.

Ivanka Vörös, KB Koper

Tako lepo je, da pridejo bratje in sestre iz cele Slovenije na ta naš košček Primorske! Res je lepo tukaj. Prihajam iz KB Koper, ki ga zdaj, ko je prišel p. Boris, na novo oživljamo. Prej smo imeli biblično skupino. Nimamo še zaobljub, ampak se pripravljamo na ta trenutek. V bratstvu nas je nekaj starejših in nekaj mlajših. Lepo se razumemo med seboj.

**Zlatko Gumzej,
KB Laporje**

Prišli smo z avtobusom. Med potjo smo molili rožni venec, pater pa nam je že precej povedal o Strunjanu. Sam sem prvič na tem kraju in mi je kar malo žal, saj premalo poznamo slovenske romarske kraje. Bil sem tudi na taboru PS Maribor, tam imamo malo drugače, imeli smo gosta in tudi predavanje. Tudi tukaj je lepo, ker srečujem brate in sestre, ki jih zdaj že poznam.

Sara in Erika Premrn, FRAMA

Sva sestre, predstavnici FRAME izpod Nana. Mama je pri FSR in naju je pripeljala. Tukaj je kar zanimivo, niti ni tako dolgočasno. Sicer pa je to srečanje bolj za starejše, saj imamo mi drugačna srečanja, bolj dinamična, bolj živahna, več petja ... Pričakovali sva, da bo več mladih.

Br. Primož Kovač, OFMCap

Zelo posrečen se mi zdi naslov letošnjega tabora »Odrini na globoko!«. Lepa je tudi udeležba, prijetno razpoloženje. Bog nam je dal primerno vreme in upam, da bodo vsi s polnimi mrežami odšli domov.

Zbrala Mateja in Metod Trajbarič OFS

Napovednik dogodkov

NOVEMBER 2012

- 2. – 4. november **Kančevci:** Duhovne vaje za člane FSR
- 16. – 18. november **Kančevci:** Pevski konec tedna
- 23. – 25. november **Kančevci:** Narodni volilni kapitelj
- 30. november – 2. december **Kančevci:** Duhovne vaje s cerkvenimi očeti

DECEMBER 2012

- 28. december – 2. januar 2013 **Rim:** Evropsko srečanje mladih

Konferenca Združenih narodov o trajnostnem razvoju: NE reproduktivnim pravicam

Konferenca Združenih narodov o trajnostnem razvoju, poznana tudi pod imenom Rio 2012, je bila tretja mednarodna konferenca o trajnostnem razvoju, katere namen je bil združiti ekonomske in okoljske cilje mednarodne skupnosti. Potekala je v Rio de Janeiru v Braziliji, in sicer od 13. do 22. junija 2012. Konference se je udeležilo 192 držav članic Združenih narodov, med drugim 57 predsednikov, 31 predsednikov vlad, predstavniki zasebnega sektorja, predstavniki nevladnih organizacij ter druge posamezne skupine. Osrednji temi konference sta bili zeleno gospodarstvo v okviru trajnostnega razvoja in izkoreninjenja revščine ter institucionalni okvir za trajnostni razvoj. S sklepno deklaracijo vrha, ime-

novano *The Future We Want* (Prihodnost, kot si jo želimo), so se predstavniki vlad in držav obvezali, da si bodo prizadevali za socialno, ekonomsko in okoljsko trajnostno prihodnost našega planeta in za bolj pravičen svet. Poudarili so pomen svobode, miru in varnosti ter spoštovanja vseh človekovih pravic, ki vključujejo tako pravico do razvoja, primerne življenjskega standarda in pravne države kot tudi enakost spolov in krepitev vloge žensk.

V dokumentu, ki v celoti obsega 49 strani, se reproduktivne pravice ne omenjajo, čeprav je bilo pred samim vrhom veliko govora o njih in so bile celo vključene v eno od predhodnih verzij. Največ zaslug za to ima G77, ohlapna koalicija 77 držav v razvoju pod okriljem Združenih narodov, ter Vatikan. Kljub temu so pogajanja o reproduktivnih pravicah potekala, bila pa so dolga in težavna, saj so države zagovornice trdile, da so reproduktivne pravice ključnega pomena za ženske, njihovo vlogo v družbi in sodelovanje pri trajnostnem razvoju. Poudarjale so neposredno povezanost med trajnostnim razvojem, pravicami žensk in enakostjo spolov ter zatrjevale, da bi bila ne vključitev reproduktivnih pravic v besedilo deklaracije korak nazaj. Evropska unija se do tega vprašanja ni uradno opredelila, ampak je odločitev prepustila državam članicam.

Čeprav je ne vključitev reproduktivnih pravic v končni dokument za določene strokovnjake korak nazaj, je za nasprotnike majhno zmago. Zato ni nobeno presenečenje, da zagovorniki splava že glasno izražajo svojo nejevoljo. Kristjani pa se veselimo vsake pozitivne novice, četudi navidezno majhne, ki nas navdaja z upanjem, da bo naša borba za življenje enkrat le obrodila sadove.

Zdenka Pišek

Nagradna številčnica

Poiščite tri besede, ki jih zahtevajo opisi, in njihove črke pripišite k številkam. Črke nato po vrsti prenesite v lik. Ob pravilni rešitvi boste v vodoravnih vrstah prebrali Jezusove besede iz Janezovega evangelija.

- 1 2 3 4 5 6 7 8 = drugo ime za Boga, ki je vse ustvaril,
9 10 11 12 = zelo drobna mivka,
13 14 15 = dan v letu, ko je osebno ime kakega človeka navedeno v koledarju.

9	14	12	10	8	5	4
11	12	10	1	2	3	14
6	7	14	15	2	10	13
4	1	3	10	2		
			4			

Pravilna rešitev iz prejšnje številke:

ognjič, rozine, Istran, oprask, Tosama, odstop, Angola, pastir, učenik –
GOSPOD, NAUČI NAS MOLITI!

Na uredništvo smo prejeli kar 28 vaših odgovorov - in vsi so bili pravilni!

Hvala vam za vaše prizadevanje!

1. nagrada: **Filip Vrbinc**, Gotna Vas;

2. nagrada: **Irena Rot**, Volarje;

3. nagrada: **Ana Košir**, Ljubljana.

Čestitamo!

Rešitve pošljite na uredništvo Brata Frančiška (Küzmičeva 6, 1000 Ljubljana), do 2. decembra 2012. Čakajo vas naslednje nagrade:

1. nagrada: Milan Bizant, Med svetlobo in senco;

2. nagrada: DVD Duhovni poklic;

3. nagrada: 3 kompleti razglednic Sončna pesem.

Javier Garrido OFM

Rožice sv. Frančiška

na novo prebrane in premišljene (3)

III. Kako je sveti Frančišek zaradi slabe misli, ki jo je imel o bratu Bernardu, temu ukazal, naj mu trikrat stopi z nogami na grlo in na usta

Gospod sveti Frančišek, najponižnejši hlapec Križanega, je zaradi stroge pokore in neprestanega jokanja skoraj oslepel in je le še malo videl. Nekoč zapusti kraj, kjer je bil, in se napoti k bratu Bernardu, da bi se z njim pogovarjal o božjih rečeh. Ko dospe v samostan, izve, da je v gozdu, ves zamaknjen v molitev in združen z Bogom. Tedaj gre sveti Frančišek v hosto in ga pokliče. »Pridi,« mu pravi, »in govori meni slepcu.« A brat Bernard mu nič ne odgovori, zakaj bil je mož globokega premišljevanja in njegov duh se je zamaknil in dvignil k Bogu; a ker je znal s posebno nežnostjo govoriti o Bogu, kar je bil sveti Frančišek že večkrat izkusil, je ta še prav posebno želel govoriti z njim. Po kratkem molku ga pokliče v drugo in v tretje na isti način, a brat Bernard ga nobenkrat ne sliši; zato mu ne odgovori in ne gre k njemu. Zaradi tega gre sveti Frančišek nekoliko užaloščen proč, se čudi ter samemu sebi potoži, da brat Bernard, ki ga je bil trikrat poklical, ni prišel k njemu.

S to mislijo sveti Frančišek odide in ko se nekoliko oddalji, pravi svojemu tovarišu: »Počakaj me tu.« In gre v bližino na samotni kraj, se potopi v molitev in prosi Boga, naj mu razodene, zakaj mu brat Bernard ni odgovoril. Ko tako moli, mu pride glas od Boga, ki mu pravi: »O ubogi človeček, zakaj se tako vznemirjaš? Naj človek zapusti Boga zaradi stvari? Ko si klical brata Bernarda, je bil združen z menoj in zato ni mogel priti k tebi in ti odgovoriti. Ne čudi se torej, če se ti

ni mogel odzvati, bil je tako zamaknjen, da ni od tvojih besed ničesar slišal.«

S tem odgovorom od Boga se sveti Frančišek pri tej priči vrne k bratu Bernardu, da se ponižno obtoži hude misli, ki jo je imel o njem. Ko brat Bernard vidi, da se mu bliža, mu gre naproti in se mu vrže k nogam. Tedaj mu sveti Frančišek ukaže vstati in mu z veliko ponižnostjo pripoveduje o misli in zlovolji, ki jo je imel proti njemu, in kako ga je zaradi tega Bog pokaral. In tako sklene: »Zapovedujem ti pod sveto pokorščino, da storiš, kar ti ukazujem.« V strahu, da mu sveti Frančišek kakor po navadi ne ukaže, kar bi bilo čez mero, se hoče brat Bernard pošteno izogniti pokorščini, pa takole odgovori: »Pripravljen sem ubogati, če mi vi obljubite storiti, kar vam jaz zapovem.« Ko mu sveti Frančišek to obljubi, pravi brat Bernard: »Recite, oče, kaj je vaša volja, da naj storim.« Tedaj reče sveti Frančišek: »Zapovedujem ti pod sveto pokorščino, da mojo domišljavost in predrznost mojega srca s tem kaznuješ, da mi zdaj, ko bom na hrbet legel,

eno nogo postaviš na vrat in drugo na usta in tako trikrat čez mene stopiš, me zasramuješ in grajaš; posebno pa mi reci: Leži, malopridnež, Petra Bernardoneja sin! Od kod imaš toliko ošabnosti, ti, ki si najrevnejša stvarca?»

Ko brat Bernard to sliši, izvrši zavoljo svete pokorščine, čeprav mu je hudo, kolikor najbolj more vljudo, kar mu je sveti Frančišek zapovedal. Nato pravi sveti Frančišek: »Zdaj mi zapovej, kar hočeš, da naj storim, ker sem ti pokorščino obljubil.« Pa pravi brat Bernard: »Ukazujem ti pod sveto pokorščino, da me vedno, ko bova skupaj, grajaš in mi ostro očitaš moje napake.« Temu se sveti Frančišek močno začudi, zakaj brat Bernard je bil tolikšne svetosti, da ga je visoko cenil in ga ni imel vrednega nikakršnih očitkov. Zato se je sveti Frančišek odslej ogibal daljšega druženja z njim, da bi ne bil zaradi pokorščine prisiljen pograjati njega, čigar veliko svetost je poznal; a ko ga je želel videti ali poslušati, kako govori o Bogu, ga je, kakor hitro je le mogel, zapustil in odšel. In bilo je kar lepo videti, s kako ljubeznijo in spoštovanjem in ponižnostjo se je oče Frančišek družil in pogovarjal z bratom Bernardom, svojim sinom prvorojcem.

V hvalo in slavo Jezusa Kristusa in ubožcu Frančišku. Amen.

Odmev za danes

Prvotni viri frančiškanske duhovnosti imajo za samoumevno, da so bili brat-ski odnosi sami po sebi medosebni, daleč od meniškega formalizma. Precej tega odseva ta rožica. Toda zdi se, da teži k drugi vrsti formalizma, k formalizmu junaške ponižnosti.

Besedilo se zdi napisano za preprosta po-božna srca, ki zmorejo občudovati svetniška pretiravanja. Pustimo to tako. Kaj vemo o duhovnem prijateljstvu, ki se hrani z Božjo vzvišenostjo in zadostnostjo?

Vendar ne moremo tajiti raznovrstnih možnosti branja te rožice:

Kaže nam Frančiškove afektivne potrebe v zadnjem obdobju njegovega življenja, v katerem se čuti potisnjen na rob in se zateče k tistim, ki ga brezpogojno sprejemajo.

Ali ni bil morda eden od njegovih najbolj srce parajočih notranjih bojov izbrati življenje manjših in zatreti željo plebejca, ki je hotel postati imeniten?

Ne vem, kaj bi rekel Frančišek o duhovnosti, ki trdi, da »človek ne sme zapustiti Boga zaradi ustvarjenega bitja.« Najboljša tradicija je rekla, da je treba »zapustiti Boga zaradi Boga.«

Prevzame me Frančiškova prošnja njegovemu prijatelju po duši: »Pridi in govori temu slepcu!«

Se nadaljuje.

Posodobljeni
prevod

Alojzija Resa
pregledal

br. Miran Špelič.
Odmeve prevedel
Robert Kralj

Darilo za Nazaret 8. decembra, za praznik Brezmadežne

Tri kraljice – veličastno darilo
za baziliko v Nazaretu

Nazaret v Galileji je bil nekdaj malo znan. Zato je Natanael v Janezovem evangeliju vpraša: »Ali more iz Nazareta kaj dobrega priti« (Jn 1,46). Ob današnjem obisku Nazareta je vidna drugačna podoba mesta. Je eno večjih arabskih mest v Izraelu in središče krščanstva v Galileji. Središče in srce mesta je kraj, kjer se je pred 2000 leti začela pisati nova zgodovina Nazareta: HIC VERBUM CARO FACTUM EST! Prvotno je na tem mestu stala skromna hišica, delno votlina, delno hišica, ki so jo prvi kristjani častili kot sveto mesto. Prav na tem mestu je iz hišice nastalo mesto za zbiranje kristjanov: DOMUS ECCLESIAE, v 4. stoletju pa že prava bazilika. Ker so jo osvojevalci podrli, so križarji zgradili novo, a tudi ta je bila po padcu križarjev razrušena.

Prihod frančiškanov v Nazaret leta 1620 je pomenil novo stran v zgodovini svetega kraja. Odkupili so ruševine svetega kraja in ob ugodnem razpoloženju muslimanov so smeli zgraditi tudi skromno cerkvico nad votlino oznanjenja Mariji. Med letoma 1960 in 1969 so jo nadomestili z novo, blestečo in ponosno baziliko, ki je danes središče Nazareta. Zelo posrečena zgradba kaže tudi vso zgodovino, od Marijine votline do bizantinske bazilike, križarskih ostankov in do današnjega dne.

Romarji so v letošnjem letu opazili, da se v baziliki še nekaj dogaja. Dunajski komisar za Sveto deželo, p. Stanislaus Bertagnolli, je znova kakor že tolikokrat prej zbral dovolj velik dar

za postavitev orgel v Sveti deželi. To je res karizmatičen povezovalac dobrotnikov, da zna spodbuditi in navdušiti skozi revijo Im Lande des Herrn (V Gospodovi deželi). Ne samo enih, kar tri orgle za Nazaret. Že prej pa je zbral darove za Jeruzalem, Božji Grob, župnijsko cerkev Sv. Odrešenika in za baziliko v Betlehemu.

Orglarsko podjetje Rieger je tako postavilo dvojce orgel za baziliko v Nazaretu in ene za cerkev sv. Jožefa. Velike orgle v baziliki imajo

49 registrov in tri manuale in so moderno vgrajene v zgornjo baziliko, levo ob oltarju. Elegante piščali se zlijejo v moderno zgradbo božje hiše. V spodnji baziliki, v kripti Oznanjenja, pa so postavljene ob strani. Uglasile se bodo v Marijin in angelov pogovor na osnovno temo: AVE! Iz tišine, ki je nastala, se bo polagoma oglasil Magnificat.

V bližnji Jožefovi cerkvi, ki je bila zgrajena na stari votlini Jezusovega krušnega očeta v začetku 20. stoletja, pa so postavljene še tretje orgle v Nazaretu. V nasprotju s tistimi v baziliki so

te orgle popolnoma klasične, ujemajo se z arhitekturo in imajo deset registrov in manual. Posebnost je pa v tem, da je graditelj orgel upošteval tri okna na pročelju, da prinašajo svetlobo v cerkev skozi orgle.

P. Stanislav se znova zahvaljuje vsem znanim in skritim darovalcem. Ko je pričel z akcijo zbiranja sredstev za

ene orgle, si ni predstavljal, da se bo radodarnost ljudi kar trikratno povečala.

Slovesnost blagoslovitve treh kraljic glasbe bo 8. decembra 2012 na praznik Brezmadežne. Blagoslovitev bo opravil provincial dunajske frančiškanske province p. Oliver Ruggenthaler ofm.

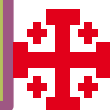
p. Peter Lavrih

Darovi za Sveto deželo od 1. 8. do 3. 10. 2012

140 €	Kamenik Franc
100 €	Horvat Ignac
50 €	Globevnik Vlasta, Beravs Nika
40 €	Somrak Anton
30 €	Cigale Damjan
20 €	Poljšak Erna, Komel Tatjana, Ogrinec Marijan, Čampa Tadej, Zevart Viktorija, Župnija Sostro, Milič Alojzija
10 €	Zuchiatti Nikica, Hočevnar Jožefa, Mlakar Kopric Tanja, Arko Andrej, Udovč Marija, Vrcon Ana
7 €	Pevulja Jadranka

Bog povrni!

Uredila Majda

Kolesarjenje ob Donavi, drugi največji reki v Evropi

V soboto, 1. septembra 2012, smo se kolesarji Društva prijateljev svete dežele ob sedmih zjutraj zbrali pred cerkvijo na Viču. S Tomaževo in Antonovo pomočjo smo naložili kolesa in prtljago na avtodom. Anton in Tomaž sta se z družino odpeljala proti startu kolesarskega izleta kar z avtodomom, drugi pa smo se z vlakom odpeljali proti Münchnu, mimo Ulma do Donaueschingena. Zvečer smo se namestili v že rezerviranem prenočišču in zaspali v pričakovanju novega dne.

V nedeljo smo pričakali skupino z avtodomom. Rastvorili smo kolesa in jih opremili s prtljago. Navkljub hladnemu in čemernemu vremenu smo navdušeno štartali pri izviru Donave. Ogledali smo si tako imenovani »čebber«, iz katerega izvira reka. Nad »čebrom« je lep kip matere Baar, ki svoji deklici v naročju kaže pot proti vzhodu.

Pot smo nadaljevali ob majhni, mirni reki po lepo urejeni pokrajini Schwarzwald proti Sigmaringenu. Mojca in Tomaž, ki sta prvi teden prevzela vožnjo z avtodomom in kuhinjo, sta pripravila malico, da smo si pridobili novih moči. Do Sigmaringena smo prevozili 101 kilometer in si privoščili večerjo, ki so jo pripravili naši spremljevalci iz avtodoma. Pod Antonovim vodstvom smo si zvečer ogledali mesto. Nad Donavo se dviguje grad knezov družine Hohenzollern. Bili so vladarji Prusije, Romunije in vplivni podporniki kulture v Evropi.

Reka Donava povezuje številna mesta s tisočletno zgodovino. Donava je bila prevozna in trgovska pot. Danes ima reka turističen in rekreacijski pomen. Tovor se je večinoma preusmeril na železnico. Lepo urejena pot ob Donavi, na protipoplavnih nasipih, nas je vodila skozi parke, vasi in mesta, ki so prava

paša za oči in dušo. Bavarci so natančni skrbniki svoje zemlje, skrbijo za čistočo, urejenost in odlaganje odpadkov.

Zvečer se nam je pridružil še zadnji član ekipe, naš organizator in duhovni vodja pater Peter. Skupina je zdaj štela 15 članov.

Pot smo nadaljevali med koruznimi polji, še vedno ob reki, ki v Immendingnu ponik-

ne. Ponovno se pojavi 12 kilometrov niže. Postaja postopoma večja in teče po lepo urejeni pokrajini. Obiskali smo mesto Ulm. Znano je po katedrali z največjim zvonikom v Evropi. Zvonik, na katerega so meščani zelo ponosni, je visok 162 metrov in zgrajen v baročnem slogu. Ogledali smo si tudi znamenit rotovž. Hiša je poslikana s freskami, ki prikazujejo umnost, pravičnost, srčnost in zmernost. Zaščitni znak mesta je vrabček, saj je meščane naučil logičnega mišljenja.

Zvoki Straussove glasbe opevajo Donavo kot modro reko. Pa ni, bila je rjava, čeprav nas je spremljalo lepo in toplo vreme. Tudi veter nas je kdaj pa kdaj pobožal. Veseli smo ga bili, če nam je pihal za hrbtom. Del poti se nam je pridružil še Stanko Hajšek, dušni pastir iz Ingolstadta, sicer iz celjske škofije. Dal nam je nekaj nasvetov. Priporočil nam je vožnjo z ladjo od Weltenburga, ki je znan po najožjem in najglobljem bavarškem delu Donave, do Kelheima. Širina struge je 90 metrov, globina pa 20 metrov. V Weltenburgu je lep benediktinski samostan in cerkev svetega Jurija, ki sta vredna ogleda. Vožnja z ladjo, ki stane 17 eurov skupaj s kolesom, traja 20 minut.

Slovenija - Donava 2012

Sponsored by:

M.O.B. Geodetske storitve in svetovanja

D-tours, Delič

Agroemona d.o.o. Domžale

Alenka Deželak

Autoprevoznitvo Grandovec Anton
Videm - Dobropolje

Konte Janez

V Kelheimu se dolina zopet razširi in pot nas je vodila med nasadi marelic in vinogradi. Pripeljala nas je do najbolj severne točke Donave pri mestu Regensburg. Od tu se je pod vodstvom škofa Ruperta krščanska vera širila na vse strani že v 8. stoletju. Danes je univerzitetno mesto. Ogledali smo si čudovito katedralo in gospod Anton, poln zgodovinskega znanja, nas je opozoril, da je mesto omenjal v svojem delu tudi naš Ivan Tavčar.

Pokrajina, po kateri smo se vozili, je bila plodna ravnina, polna urejenih hiš in veliko baročnih cerkev. Prišel je dan, ko so nas zapustili Tomaž, Mojca in njuna junaka, Jakob in Ožbej. Avtodom in pripravo malic je prevzel pater Peter ter vztrajno iskal prenočišča. Slednje ni bila prav lahka naloga, saj je bilo za veliko skupino težko dobiti prenočišče v eni hiši. Prenočišče je sicer dovolj in tudi cene so

primerne glede na ponudbo. Večinoma smo prenočevali v mladinskih domovih.

Mesto Passau smo si ogledali na praznik Marijinega rojstva. Od leta 739 je škofovsko mesto, v svojem razcvetu je bilo središče krščanstva. Še danes je najbolj katoliški predel na Bavarskem. Imenujejo ga tudi Benetke severa, ker stoji na sotočju treh rek: Donava priteče z zahoda, reka Inn z juga in reka Ilz s severa. Ob združitvi rek se Donava poveča in postane veletok. Passau je univerzitetno in moderno industrijsko mesto s pristaniščem za luksuzne turistične ladje. Ponaša se s čudovito stolnico svetega Štefana, ki slovi po orglah s 17386 piščalmi in 231 registri, ki so največje na svetu. Občudovali smo njene zvoke.

Mesto smo zapustili čez most na reki Inn in se po nekaj kilometrih znašli v drugi državi, Avstriji. Pot nas je vodila tik ob reki, ki jo pregrajujejo velike elektrarne. Preko teh pregrad smo lahko tudi zamenjali strani kolesarjenja. Pot je na obeh bregovih, lepo urejena in označena s smerokazi. Med visokimi hribi, ob veliki vodi, lepem vremenu in položni, urejeni kolesarski poti res ni bilo razloga, da ne bi resnično uživali. Ustavili smo se v turističnem kraju Schlogen v Zgornji Avstriji, kjer reka naredi zanimiv zasuk rečnega toka.

*Se nadaljuje
Jelka Snedic*

Naše ameriško potovanje po Baragovi poti

26. 9. 2011 (ponedeljek)

Današnji načrt: Marquette, mesto Baraga

Mesto Marquette je dobilo ime po Jacquesu Marquetteu (1637 – okoli leta 1700), ki je bil francoski misijonar in raziskovalec severne Amerike. Mesto je začelo nastajati šele leta 1849. Tu so bili rudniki, topilnice in pristanišče. Pred 40 leti je mesto imelo le 20.000 prebivalcev.

Leta 1866 je Baraga sedež svoje škofije iz Sault Ste Marie prenesel v Marquette.

Zgodnji odhod iz hotela v cerkev sv. Petra, kjer je grob Friderika Barage in njegovih dveh škofovskih naslednikov, tudi Slovencev (Ignacij Mrak in Janez Vertin). Baragov grob označuje le tabla s sledečim napisom:

+ Friderik Baraga, prvi škof v Sault Ste Marie in Marquetteu (1853–1868). Rojen 29. junija 1797. Posvečen v mašnika 21. septembra 1823. Posvečen v škofa 1. novembra 1853. Umrli 19. januarja 1868.

Da, tu počiva veliko srce, ki je znalo le ljubiti in odpuščati. Smrt je prišla prezgodaj, pri njegovih 70 letih.

Že oktobra leta 1865 je Baraga utrpel paralizo desne roke. Vendar se ni vdal. Pisal je le s težavo, njegov pogled pa je bil še vedno jasen in oster. Prihajal je izpod košatih obrvi, od daleč iz metežev in neviht, iz globin indijanske trpkosti.

Paraliza je napredovala. Ni več mogel obvladati svojih rok. 10. oktobra 1866 ga je v Baltimoru zadela kap. Sredi slovesnega vzdušja, sredi slave in šklata vsedravnega cerkvenega zbora se je naš veliki Baraga zrušil. Po čudežu je prišel še živ v Marquette.

Ni več mogel hoditi. Misterij trpljenja je zahteval, da je izgoreval še eno celo leto. Pri polni zavesti je sledil svojemu ugašanju. Dne 19. januarja 1868 ob 1:30 zjutraj je umrl.

Zaradi izrednega mraza in da bi se čim več ljudi udeležilo pogreba, so pogrebne svečanosti za 12 dni odložili. Snežni viharji so ohromili promet,

tako da niti škofje iz sosesčine niso mogli na pot. Veliki samotar iz Krivega drevesa, iz Velike reke, iz Assininsa je ostal osamljen tudi zdaj. Samo 6 njegovim duhovnikom je uspelo priti v Marquette.

Pogreb je bil v petek, 31. januarja 1868. Ta dan je življenje v Marquetteu zastalo. V pogrebni spremljavo niso smeli manjkati predstavniki tistih dveh slojev, za katera je pokojni graščakov sin izgorel. To so bili ljudje iz tedanjega etničnega dna Indijancev in proletarskega dna rudarjev. Spremljavo so se pridružili še predstavniki očipvejskih Indijancev. Z vejicami zimzelenja so potresali cesto v snegu – štirje od onih 25.000, ki jih je ta slovenski velikan v svojem 40-letnem delovanju rodil za Katoliško cerkev.

Njegovo truplo je bilo položeno v grobnico pod stolnico v Marquetteu. Tako se je končala življenjska pot Ireneja Friderika Barage. Vse njegove korenine so ostale tam ob Gornjem jezeru. Kakor javor se je razmrežil v tisto zemljo in v duše svojih Indijancev.

Ganjeni in polni občudovanja do človeka, ki počiva v tem daljnem Marquetteu, smo nadaljevali pot po njegovih stopinjah skozi gozdove na zahod v nekdanjo Baragovo župnijo. Krajci so še danes ob široki, ravni cesti zelo zapuščeni. Kakšni so šele bili pred 170 leti, ko je v to samoto prišel naš Dolenjec. Vedno znova in znova pa so nas navduševale jesenske barve listavcev na obeh straneh ceste.

Ob 12.00 smo prišli v okrožje Baraga, kjer je velik kip našega svetniškega kandidata. Spomenik stoji ob obali Gornjega jezera na področju Baragovega parka. Neposredno ob kipu je nekajmetrski zid, sestavljen iz kamnov, na katerih so ploščice s slovenskimi imeni darovalcev. Veličastni bronasti kip škofa Barage – duhovnika s krpeljami, ima posebno obliko. Dviga se nad stiliziranim indijanskim šotorom. Kip je leta 1973 napravil kipar Jack Anderson. Težak je 5 ton in visok skoraj 9 metrov. Viden je daleč preko žarečih jesenskih

javorjev na obali Gornjega jezera. Baraga v eni roki drži križ, v drugi pa nepogrešljive krpelje, na katerih je pešalil pozimi, ko je bila pokrajina zasnežena. Po fotografiranju in manjšem nakupu v trgovini s spominki smo se odpeljali na drugo stran zaliva v majhno indijansko vas Assinins, ki ima 30 hiš. To je bila njegova četrta misijonska postojanka. Tu je ostal celih 10 let. To je bilo 10 let misijonskega ustvarjanja.

Leseno cerkev je v vasi postavil ob pomoči svojih Očipvejcev. Večkrat je že bila obnovljena. Pred nekaj leti jo je požar močneje poškodoval. Zdaj je tu nova, popolnoma lesena indijanska cerkva, povečana Svetemu Jezusovemu imenu. Les ji daje poseben čar, saj je tudi notranost (strop, stene, pod) vsa v lesu. Spreddaj na desni strani je velika slika prvega blaženega indijanskega rodu, device Kateri Tekakwitha, ki je bila razglašena za blaženo leta 1949. Maša je vsako nedeljo. Tudi naša skupina je tu imela sveto mašo. Nasproti cerkve je bivša šola, kjer je Baraga učil indijanske otroke. Vstopili smo v prostor, ki je poln Baragovih predmetov, z majhno šolsko klopjo, veliko slik, ki prikazujejo Barago v različnih obdobjih, po stenah so indijanske perjanice. Spreddaj je na zelo vidnem mestu slovenska in ameriška zastava. Spregovoril nam je pravi avtohtoni domačin, potomec Očipvejcev. Pred cerkvijo je visok križ in kip Barage z dvema indijanskima otrokoma. Prav tu, v tem okrožju, ki nosi njegovo ime, je naš misijonar veliko delal, med svojimi Očipvejci. Leta 1850 je v Detroitu izšla Baragova slovničica za očipvejskega jezika, leta 1853 pa v Cincinnatiju njegov slovar očipvejskega jezika.

Polni vtisov in pozitivnega razmišljanja, obogateni z novimi spoznanji o našem Baragi, smo zapustili to področje in se vrnili v Marquette, kjer so nas čakali pozno kosilo in naše sobe. Prevozili smo 225 km.

(se nadaljuje) zapisala: Silvana Čeh Viteznik, Solkan

Ne boj se stopiti na neznano pot, da bi dosegel neznani cilj!

Čeprav mi mobilni telefon za bujenje že dalj časa štrajka, sem se budil zgodaj. Ravnal sem tako, kot povedal naš stoletnik g. Stanko, zjutraj najprej »malitu, potem pa pelinkovec«, vendar pelinkovca nisem imel. Sv. maša je bila na začetku podviga, ki ga nameravam narediti v Kareliji. Kaj drugega kot slavlje Marije Angelske. Porcijunkula je za naš red danes praznik. Točno kot ura v Švici je pripravila babuška načrtovane dobrote in v sobi sem jih pospravil. Poslovil sem sem, seveda brez kakšnih posebnih čustev, saj se vendar ne spodobi! Sicer bi bilo v slovanskem svetu normalno trikratno poljubljanje v imenu sv. Trojice, vendar nekateri hladni Slovani tega ne delajo kar tako.

Cenjena babuška mi je svetovala, naj vzamem mašrutko 142 do metroja in potem na voksal Ladogski. In natančno eno uro sem potreboval. Kako veliko mesto je Sankt Peterburg! Menda kar blizu štirih milijonov. Na postaji sem uspel urediti še elektronsko pošto, ki je prispela. Že sedim v vagonu št. 5 na sedežu in ležišču 13. Ni minilo nekaj minut, ko so bili na svojih mestih tudi ostali potniki. Kar nenadoma mi ponudi roko: »Ja Roman,« se predstavi. In ostala družina naokrog. Bili smo namreč v vagonu, ki ima »plackarte«, torej brez kupejev, in so ležišča povprek in po dolgem. Takoj je vzpostavljeno domače vzdušje, saj smo vendar Slovani, prijazni in sproščeni. In že mi začne razlagati nasproti sedeča gospa, da se vračata s sinom iz Nemčije, kjer je poročena njena hčerka. Kako je bilo lepo v Nemčiji in kako lepo je njeni hčerki. Sploh in oh. Vlak že drvi ven iz Peterburga mimo največjega evropskega jezera (Ladoško jezero), ki predstavlja povezovalno vodno pot od Sankt Peterburga do Severnega pola mimo Murmanska. K tej vodni poti je pripomogel sam Stalin, ko je dal zapornikom nalogo, da so kopali karelijsko blato in kamenje,

da so prebili povezovalno vodno pot do Belega in Barentovega morja. Kratkih sedem ur vožnje je kmalu minilo. Vmesne postaje s tržnicami vseh mogočih prodajnih jedilnih potrebščin so minile hitro. Postaja Petrozavodsk me pokliče k izstopu. Klasična Leninova postaja z zvezdo, zvonikom in centralnim stilnim boljševističnim poslopjem. Nobene spremembe v zadnjih osemdesetih letih razen Putina, ki je dovolil, da se to mesto odpre, aa lahko vanj vstopijo tujci brez težav. Iščem prenočišče in iščem čoln, ki bi me peljal na otok Kiži. Peš najdem prenočišče in pristanišče. V prenočišču mi bodo zaračunali kar 3000 rubljev za noč in zajtrk. Najprej, seveda, sv. maša. Našo porcijunkulo slavim sicer v bolj skromni izvedbi, vendar duša se raduje. V uradu za turiste so prijazne mladenke priporočale svojo turistično varianto, vendar sem se kar sam napotil v pristanišče, kjer sem izvedel, da bo tja prihodnji dan peljal nekakšen katamaran, hitri čoln ob 11.30 ali ob 12.15 in da se lahko vrne najprej ob 17.30. To je pa nemogoč povratek, kajti moj vlak proti Murmansku pelje že ob 17.22 in karto že imam. Potrebna bo sprememba vozovnice in vlaka. Odpravim se na postajo in potožim pred okencem: Problem! Uslužbenka se turistu popolnoma posveti in naprej vrne denar za že kupljeno karto in najde novo za vlak, ki bo peljal naslednjo noč šele ob 00.50. To ne bo več plackarta, ampak kupe za štiri osebe, in to za 3.134,30 rubljev. Ob povratku do hotelčka pa odkrijem katoliško cerkev in se vanjo zatečem, da bi počastil Gospoda. Vidim, da zunaj vneta urejujejo vrt, sami mladi, in odkrijem, da je prihodnji dan maša zvečer ob 19h.

(se nadaljuje) p. Peter

V adventu k sv. Brigiti Švedski: Tallin, Helsinki, Stockholm, Hamburg in morda celo Aurora Borealis

**Vlak in ladja – 8 dni
Od 10. do 17. decembra 2012**

1. dan, 10. 12. (ponedeljek). Zjutraj odhod iz Ljubljane (takrat bo nov vozni red, zato bo točen odhod znan kasneje). Ležalniki po 4 ležišča, vožnja do Stockholma.

2. dan, 11. 12. (torek). Popoldne prihod vlaka v Stockholm, vkrcanje na ladjo Silja Line za Tallin, namestitev v kabinah po 4, večerja.

3. dan, 12. 12. (sreda). Jutranji pristanek ladje v Tallinu, sv. maša, ogled znamenitosti prestolnice Estonije, namestitev v hotelu, večerja, počitek

4. dan, 13. 12. (četrtek). Po zgodnjem zajtrku odhod ladje v Helsinke. Ogledovanje znamenitosti, popoldne vkrcanje na ladjo, kabine po 4 postelje, večerja na ladji, plovba v Stockholm.

5. dan, 14. 12. (petek). Po zajtrku in pristanju v Stockholmu ogled ožjega mestnega jedra, vlak v Vadsteno, namestitev, večerja, prenočevanje.

6. dan, 15. 12. (sobota). Po zajtrku sv. maša pri sv. Brigiti Švedski, obisk cerkve in z vlakom do Hamburga, prenočevanje (večerja v lastni režiji zaradi poznega prihoda vlaka). Prenočevanje v Hamburgu.

7. dan, 16. 12. (nedelja). Po zajtrku ogled adventnega Hamburga, sv. maša na tretjo adventno nedeljo, zvečer na nočni vlak (ležalniki po 4) proti Münchnu.

8. dan, 17. 12. (ponedeljek). Jutranji prihod v München, prestop na vlak proti Ljubljani s prihodom popoldne.

Cena za program: 850 EUR za člane društva. Vračunano: vlak – vozovnica INTERRAIL, 2x spanje na vlaku, ladja, 2x spanje na ladji, 3x spanje v hotelu, dodatki za hitre vlake; kadar je spanje v hotelu ali na ladji, je polpenzion, kadar je spanje na vlaku, je hrana v lastni režiji. Ni vračunano: transporti po mestu, pristanišče, postaja itd., hramba prtljage ...

Ob prijavi je potrebno predložiti: priimek in ime, naslov, telefon, rojstni datum, številko osebnega dokumenta (osebna izkaznica ali potni list). Ob prijavi je plačilo 300 EUR; dokončno plačilo do 19. novembra 2012.

DRUŠTVO PRIJATELJEV SVETE DEŽELE
V SLOVENIJI

Tržaška 85, SLO - 1000 Ljubljana,
REPUBLIKA SLOVENIJA
Tel.: +386 (0)1.24.44.250,
Fax.: +386 (0)1.24.44.251;
GSM: 041.669.134

<http://www.sveta-dezela.si>
e-mail: komisariat@rkc.si
TRR: 05100-8010149684
ID.DDV: SI67460607 (davčni zavezanec)

Naše knjige

Zbornik

MARIJA PA JE VSE TE BESEDE OHRANILA

Pred nami je objava prispevkov slovenske skupine na mednarodnih mariološko-marijanskih kongresih, ki jih je priredila Papeška marijanska mednarodna akademija iz Rima leta 2000 v Madonna del Divino Amore pri Rimu, leta 2004 v Rimu in leta 2008 v Lurdu.

Namen kongresov Papeške mednarodne marijanske akademije je poglobljanje marioloških vidikov Marijinega življenja, kakor jih poznamo iz evangelijskih in iz del cerkvenih očetov ter jih udejanjamo v našem vsakdanjem življenju, po Gospodovi besedi: »Moja mati in moji bratje so tisti, ki Božjo besedo poslušajo in uresničujejo.«

Slovensko skupino so na teh kongresih predstavljali predavatelji, člani Frančiškanskega marijanskega centra Slovenske frančiškanske province sv. Križa s sedežem na Brezjah. Zbornik je uredila Martina Kraljič.

Format: **16 x 22 cm; broširano**

Obseg: **290 strani**

Cena: **12 €** (za bralce Brata Frančiška do 30.11. samo **10 €**)

Bogo Jakopič

GLUHI IN GOVOR

V tej knjigi so zbrani nekateri izsledki domačih in nekaterih tujih avtorjev o tem, kako bi se lahko gluhi vključevali v glasovni govor. Knjiga je posvečena spominu p. Jakoba Bijola OFM.

Format: **14 x 21 cm; mehka vezava**

Obseg: **80 strani**

Cena: **4 €** (za bralce Brata Frančiška do 30. 11. samo **3 €**)

Napovedujemo

p. Bazilij Valentin OFM

SPOMINI NEMI ME V OBJEM LOVE

Kenan B. Osborne OFM

FRANČIŠKANSKO INTELEKTUALNO IZROČILO

Predstavljeno lahko naročite na naslovu: **Založba Brat Frančišek**

Prešernov trg 4; 1000 Ljubljana; telefon: 01 2429312; faks: 01 2429313; e-mail: zbf@ofm.si

<http://ofm.rkc.si/zbf/>